

Έγκλημα Ηθικής

Αντρέα Κουκίδη

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μερόπη	50	χρόνων
Αντώνης	50	
Χάρης	20	
Γνώσα	17	
Ελένη	75	
Μαρία	50	
Νικόλας	25	
Τάσος	20	

ΣΚΗΝΙΚΟ

Η αυλή αγροτικού σπιτιού. Πίσω η πόρτα του σπιτιού και δεξιά κι αριστερά της παράθυρα. Αριστερά του σκηνικού η είσοδος από το δρόμο και δεξιά η είσοδος από αυλή. Στην αυλή τραπέζι, καρέκλες και διάφορα έπιπλα. Ακούεται κάτι μακρόσυρτο σαν αμανές.

- Ελένη (Κάθεται, ακουμπώντας το σαγόνι στο ραβδί της. Μουρμουρίζει ένα μοιρολόι)
 Ανάθεμα σε χάροντα πον ιβρίσκεις αδικίαση
 νάρτεις να πάρεις την ψυσιή, το σώμα μου να πνάσει.
- Μερόπη (Βγαίνει από το σπίτι. Μιλά με πνιχτή φωνή)
 Κατάραραα... κατάραραα...κατάραραα...
- Ελένη Τι έπαθες κόρη τζαι καταρκέσαι;
 Μερόπη Σσσ...σσε...σσε
- Ελένη Πκοιον καταρκέσαι τζαι γιατί ;
 Μερόπη Σσε...σσε...σσε
- Ελένη Γιατί να σιωπήσω;
 Μερόπη Να μεν ακούσουν.
 Ελένη Πκοιοι ν' ακούσουν;
 Μερόπη Οι κολασμένοι.
 Ελένη Παραλοΐζεσαι κόρη μου;
 Μερόπη Αν με γελούν τα μάδκια μου τζαι τ'αφκιά μου, παραλοΐζομαι.
- Ελένη Ίντα είδες τζι ίντα άκουσες κόρη;
 Μερόπη Σσε...δεν τολμώ να το ξεστομίσω.
 Ελένη Κύριε ελέησον κύριε ελέησον κύριε ελέησον...
 Μερόπη Σσε...θα το καταπιώ. Θα σφίξω το στομάσιν μου να το κρατήσω. Να μεν το ξεράσω. Γιατί αν το ξεράσω, θα μολυθθεί ο τόπος. Θα το αντέξω. Πρέπει να το αντέξω, όσο σιχαμερόν τζι αν ένει. Τζι άμα έρτει η ώρα να πκιερώσουν, θ'ανοΐξω το στόμα μου να ξεβούν οι λέξεις σαν τα φίδκια, που τα τζυνηά η πυρκαγιά της κόλασης. Τα φίδκια τα φαρμακερά να ξεβούν που τα σσωθικά μου καψαλισμένα, να κάψουν τους κολασμένους.
- Ελένη Πκοιους κολασμένους κόρη μου;
 Μερόπη Σσε...σσε...σσε...
- Ελένη Ό,τι τζι αν ένει ξεφορτώθου το κόρη. Ό,τι τζι αν σε βασανΐζει, ό,τι τζι αν σε τρώει, στη μάνα σου τουλάχιστον μπορείς να το ξομολοηθείς..
- Μερόπη Ούτε η μάνα μου, ούτε άλλος κανέννας, ούτε τζαι άγιος αντέχει να τ' ακούσει τζαι να μεν κολαστεί.
- Ελένη Άντεξα κόρη μου πολλά.
 Μερόπη Τούτον κανέννας δεν τ'αντέχει.

- Ελένη Ἴηρτες κόρη μου νωρίς που το περβόλιν, χαρούμενη τζαι γελαστή. Τζι έμπηκες έσσω σου καλά-καλούλλικα. Τζι εξέβηκες ανάστατη. Ἴνταπαθες που τη μια στιμή στην άλλη;
- Μερόπη Πόσην ώραν κάθεσαι στην αυλή;
- Ελένη Που το πρωίν που έφυες δεν εσηκώθηκα που την καρέκλα.
- Μερόπη Είδες κανέναν η καμιά να μπαίννει η να βκαίννει.
- Ελένη Κανέναν δεν είδα.
- Μερόπη Θα μπήκαν που την πισινήν αυλήν, που την πόρταν της κουζίνας. Σαν τους κλέφτες ,που ξέρουν πού θα πάσιν τζι ίντα ώρα θα πάσιν.
- Ελένη Εμπήκαν τζι εκλέψαν κόρη;
- Μερόπη Ακούσαν ότι θάφευκα, μα δεν εξέραν το πότε θα γύριζα. Τζι εν τούτον το λάθος τους.Γιατί, ο θεός αγαπά τον κλέφτην, μ'αγαπά τζαι τον κοικοτζύρην.
- Ελένη Πκοιον κλέφτην τζαι πκοιον νοικοτζύρην; **(σιωπή)**
- Μίλα κόρη. Εβώβωσες; Έχασες τη λαλιά σου;
- Μερόπη Πώς να μιλήσω τζαι τι να πω τζαι πκοιος να με πιστέψει; Αν το ξεστομίσω θα νομίσεις ότι παραλοίζομαι.
- Ελένη Ὅτι τζι αν ένει πε το κόρη μου, ν'αναπαυτεί η ψυσιή σου.
- Μερόπη Η ψυσιή μου,στην κόλαση μπορεί νάβρει ανάπαψη, μα στο σπίτι μου δεν θα ξανάβρει πκοιον.
- Ελένη Γιατί καλή μου, γιατί...
- Μερόπη Ορκίζεσαι να το κρατήσεις μυστικό;
- Ελένη Ἴντα να κρατήσω μυστικό;
- Μερόπη Να το κρατήσεις μυστικό, ώσπου να μάθω πκοιος εν ο φταίχτης. Αν εν ο ένας η αν εν τζι οι δκυο. Αν ο ένας εκμεταλλεύεται τον άλλον.Αν ο ένας παρασέρνει τον άλλον, ή αν το κάμνουν με τη θέλησην τους. Να το κρατήσεις μυστικόν, ώσπου να τους φανερώσω.
- Ελένη Πκοιους;
- Μερόπη Τους μοιχούς.
- Ελένη Πκοιους μοιχούς;
- Μερόπη Τον πατέραν με το γαίμαν του.
- Ελένη Πκοιον πατέραν; Πκοιο γαίμαν του;
- Μερόπη Τον πατέραν με τη γένναν του.
- Ελένη Πκοιαν γένναν του;
- Μερόπη Κοίτα ψηλά. Δε τον ουρανόν τζι ορκίσου.
- Ελένη Ορκίζομαι στο όνομα σου θεέ μου.**(σιωπή)**
- Μίλα.Πκοιον πατέραν τζαι πκοια γένναν του;
- Μερόπη Τον άντρα μου με την κόρη μας.
- Ελένη Τον άντρα σου με την κόρη σας!
- Μερόπη Ναι.

- Ελένη (σιωπή) Κατάρα. Αν εν αλήθεια, θα πέσει κεραυνός να τους κάψει. Θα πέσει κεραυνός να μας κάψει .
- Μερόπη Σε μέναν έπεσεν ο κεραυνός τζι έκαψε με.
Νιώθω καψαλισμένη ζωντανή.
- Ελένη Πού τους είδες;
- Μερόπη Πάνω στο νυφικό μου το κρεβάτιν.
- Ελένη Τζείνοι είδαν σε;
- Μερόπη Αν με θωρούσαν, δεν θάταν ακόμα τζει μέσα βαωμένοι.
- Ελένη Πώς άντεξες τζαι δεν εφώναξες;
- Μερόπη Εδάκκασα τη γλώσσα μου. Ακόμα εν γαιματωμένη.
(Ακούεται άνοιγμα πόρτας)
- Ελένη Σς ...κάτι ακούω. Άλλαξε κουβένταν.
- Μερόπη Τζι αν αλλάζω κουβένταν, θα με προδώσει η όψη μου.
- Ελένη Ναι. Εγλώμιανες. Εγίνηκες σαν τον νεκρόν. Σφίξε την καρκιά σου να μεν προδοθείς. Χτύπα το πρόσωπο σου, τα σιέρκα σου, τα πόδκια σου. Χάραξε με τα νύσια σου το δέρμα σου, να κινηθεί το γαίμα, να αλλάξεις όψη, να μεν υποψιαστούν οι εγκληματίες.
- Αντώνης **(Βγαίνει από μέσα)** Τι έπαθες τζι εστράφηκες νωρίς που το περβόλι;
- Μερόπη Εχάλασεν η μηχανή .
- Αντώνης Τι έπαθεν τζι εχάλασεν;
- Μερόπη Δεν ιξέρω.
- Αντώνης Δεν επότισες καθόλου;
- Μερόπη Είκοσι δεντρά ούλλα ούλλα.
- Αντώνης Δεν είσιες άλλη δουλειά να κάμεις;
- Μερόπη Δεν είχα το κουράγιο.
- Αντώνης Είσαι άρρωστη;
- Μερόπη Δεν είμαι πολλά καλά.
- Αντώνης Τι έσαι;
- Μερόπη Ετάραξε με το στομάσιν μου.
- Αντώνης Φαίνεται σου. Η όψη σου εν χάλια .
Αφού δεν ήσουν καλά, γιατί επήες στο περβόλι;
- Μερόπη Την ώραν που ξεκίνησα ήμουν καλά. Μπορεί να αρρώστησα που το μαράζι.
- Αντώνης Πκοιο μαράζι;
- Μερόπη Που χάλασεν η μηχανή.
- Αντώνης Τα σίδερα διορθώνονται.
- Μερόπη Ναι. Τα σίδερα διορθώνονται.
- Αντώνης Τότε γιατί μαραζώνεις ;
- Μερόπη Γιατί μεινίσκουν οι δουλειές μας ατέλειωτες.

- Αντώνης Την υγεία μας να προσέχομεν τζι οι δουλειές όποτε
τελειώσουν.**(σιωπή)** Έσαι ώραν που στράφηκες ;
- Μερόπη Τωρά, όσον τζι έμπηκα της αυλής.
Αντώνης Κάμε κάτι να πκιείς να συνέλθεις, γιατί κοντεύεις να
λιποθυμήσεις.
- Μερόπη Να πάω να κάμω έναν καφέ . Θέλεις τζι εσύ;
Αντώνης Θα τον πκιω στον καφενέν. Πάω τζαι...μεν μαραζώννεις για
τα περβόλια τζαι τα δεντρά. Γεια σας.
- Μερόπη Στο καλό.
Αντώνης Έντα έπαθες τζυρά τζαι δεν μιλάς;
Ελένη Είπες τίποτε γιε μου;
Αντώνης Είπα...γεια σας.
Ελένη Στο καλό...στο καλό.**(φεύγει)**
Μερόπη **(σιωπή)** Εκατάλαβες! Νοιάζεται για την υγεία μου.Δεν
θέλει να μαραζώννω.Ψεύτη, υποκριτή, πόρνε, ακόλαστε,
εγκληματία. Προσποιείσαι ότι ενδιαφέρεσαι,για να μεν
υποψιαστώ τα αίσχη σου.
- Ελένη Σςς...μεν φωνάζεις..
Μερόπη Έφυνεν. Επήε στ'ανάθθεμαν.
Ελένη Μεν είσαι σίουρη. Μπορεί να στέκει στη γωνιά.
Ο εγκληματίας δεν εμπιστεύται ούτε την οσσιάν του.
Φεύκει μα θωρεί τζαι πίσω του. Στέκει τζαι στήννει φτίν
τζαι κρυφακούει. Οσμίζεται ακόμα τζαι τον αέραν.
- Γνώσα **(Βγαίνει από μεσα)** Έρτες μανά;
Μερόπη Έρτα.
Γνώσα Επότισες;
Μερόπη Όϊ.
Γνώσα Γιατί;
Μερόπη Εχάλασεν η μηχανή.
Γνώσα Θα ξεράνουν τα δεντρά.
Μεροπη Ας μεν μείνει ρίζα.
Γνώσα Αν εχάλασεν η μηχανή, θα διορθωθεί.
Μερόπη Εσύ πού ήσουν;
Γνώσα Πού έθελες νάμαι;
Μερόπη Εγώ έθελα νάσαι μαζί μου στο περβόλιν.
Γνώσα Γιατί δεν μου το είπες το πρωίν που έφευκες;
Μερόπη Εψές είπες ότι έθελες να πλύννεις σήμερα.
Γνώσα Αν με εχρειάζεσουν, θα άφηννα το πλύμμα.
Μερόπη Έπλυννες τουλάχιστον;
Γνώσα Έπλυννα.
Μερόπη Πρέπει να σηκώθηκες πρωίν, για να προλάβεις τζιόλας να
πλύννεις.

Γνώσα Εσηκώθηκα.
 Μερόπη Είσιες τζι άλλες δουλειές να κάμεις;
 Γνώσα Τες συνηθισμένες
 Μερόπη Έκαμες τες;
 Γνώσα Σχεδόν.
 Μερόπη Πκοιες έκοψες πίσω;
 Γνώσα Έμεινε μου το μαίρεμα
 Μερόπη Μόνο;
 Γνώσα Μόνο.
 Μερόπη Δεν είσιες καμιάν βοήθειαν;
 Γνώσα Πκοια να με βοηθήσει;
 Μερόπη Η γιαγιά σου.
 Γνώσα Η γιαγιά μου δυσκολεύεται να σταθεί, όι να βοηθήσει.
 Μερόπη Ο Τζύρης σου όσον τζι έφυνεν. Αν έθελες βοήθειαν γιατί δεν του το λάλες;
 Γνώσα Πότε ξανάκαμε δουλειές του σπιθκιού ο τζύρης μου τζαι θάκαμνεν τζαι σήμερα;
 Μερόπη Εκάθετουν τζι εθώρε σε τζι εκαμάρωννε σε;
 Γνώσα Την περίτου ώραν ήταν πίσω στην αυλήν.
 Μερόπη Έντα έκαμνεν που το πωίν εις την αυλήν;
 Γνώσα Μα εν τζι ήταν έσσω που το πρωίν. Αν αθθυμάσαι, έφυνεν πόσσω πριν που σέναν. Καμιάν ώραν έσει που εστράφη.
 Μερόπη Πού επήεν τζι εστράφηκε νωρίς;
 Γνώσα Σε σένα δεν διά λοαρκασμόν τζαι θα δώκει σε μένα ;
 Μερόπη Μπορεί εσένα να σε υπολογίζει περίτου.
 Γνώσα Ο τζύρης μου μόνον τον εαυτόν του τζαι την καλοπέρασην του υπολογίζει.
 Μερόπη Τόσα χρόνια μαζύν του λαλείς να μεν τον έμαθα; Μα πάλε είχα μιαν ελπίδαν, ότι μπορεί να αλλάξει.
 Γνώσα Πκοιος αλλάσσει τζαι θ' αλλάξει τζαι ο τζύρης μου; Εσύ το λαλείς. Πρώτα βκαίννει η ψυσιή τζι ύστερα το χούν.
 Μερόπη Μα σαν να τρέμεις...
 Γνώσα Τρέμω ναι. Εν τζι είμαι πναστή. Τζι έχω τζι εσένα να μουρμουράς .
 Μερόπη Εν για το καλόν σου που μουρμουρώ. Για να μάθεις να φυλάεσαι.
 Γνώσα Πόθθεν να φυλάομαι;
 Μερόπη Να μεν βαρυδουλεύκεις. Να κάμεις τζείνον που μπορείς τζαι τζείνον που πρέπει. Γιατί δεν εν δύσκολο να πάθεις το κακό. Όσοι έχουν νουν προλαβαίννουν το κακό.
 Γνώσα Πρώτη φορά λαλείς ότι δεν έχω νουν.
 Μερόπη Λαλώ το για να σε ξυπνήσω.

- Γνώσα Ξέρω να φυλαόμαι.
 Μερόπη Ξέρεις;
 Γνώσα Είμαι δεκαεφτά χρονών.
 Μερόπη Έσαι που γερνούν, μα δε μαθαίνουν .
 Ελένη Εεε... κανεί. Άφησ' την να πά να τελειώσει τες δουλειές της.
 Το φαίν έσαι το πάνω στη φωθκιάν κόρη;
 Γνώσα Ακόμα να το κάτσω.
 Ελένη Λάμνε να το τελειώσεις. **(Η Γνώσα φεύγει)**
 Μερόπη Γιατί την έδκιωξες; Γιατί δεν μ'αφηκες να τη ξηβκάλω;
 Ελένη Θέλεις να το μυριστεί; Θέλεις να το καταλάβει;
 Μερόπη Η Κάθε λέξη που της λαλώ εν μετρημένη.
 Ελένη Πέρα που τα λόγια εν τζι ο τρόπος που τα λαλείς. Τζι εν ο
 τρόπος, που θα σε προδώσει. Τζι αν υποψιαστεί, θα πα να
 του τα πει. Τζαι ξέρεις ίντα πελλός εν πόνει. Καρτέρα να
 γυρίσει η μέρα. Να βάλεις σε τάξη τα λογικά σου, για να
 μπορέσεις να βάλεις τζαι τα λόγια τζαι τες πράξεις σου.
 Μερόπη Καρτεράς που δα τζαι δα να μπουν σε τάξη τα λογικά μου;
 Αν υπάρχει τάξη μέσα στην κόλαση, θα υπάρξει τζαι μέσα
 στο μυαλό μου.
 Ελένη Τη δύναμην του θεού, δεν την υπολογίζεις;
 Μερόπη Ο θεός απόστρεψεν το πρόσωπον του, με τούτα που θωρεί
 μέσα στο σπίτι μου.
 Ελένη Ο θεός εν τους αμαρτωλούς πόσει πρώτα στην ένοιαν του.
 Μερόπη Τότε, αφού εκολάστηκα, ας κολαστώ όσον ο ίδιος ο σατανάς.
 Τζι ας με λυπηθεί ο θεός.
 Ελένη Για να σε λυπηθεί, πρέπει να το ζητήσεις ταπεινά!
 Μερόπη Δεν εκατάλαβα ακόμα το ρόλον τον δικόν της. Εν με τη
 θέλησην της η εν με το ζόριν που την πκιάννει; Πρέπει να
 μάθω. Εν το πρώτον που πρέπει να μάθω. Για να ξέρω να
 δικάσω. Τζαι πκοιον η πκοιους να δικάσω. Ύστερα πρέπει να
 μάθω πότε αρκινήσαν. Σήμερα ήταν η πρώτη τους φορά;
 Αν κρίνω που τον τρόπον τους, που την απάθειαν, που την
 αναισθησίαν τους, τούτον αποκλείω το. Πότε όμως ; Από
 πότε κάμνουν τα αίσχη τους πίσω που την πλάτη μας;
 Από ένα μήνα; Από ένα χρόνο, από δκυο, από τρία;
 Από τότε π'άλλαξεν τζι από παιδίν εγίνηκε γεναίκα;
 Ή ακόμα σειρόττερα, έπκιαννεν την με το ζόριν από παιδίν.
 Τούτα ούλλα πρέπει να απαντηθούν, γιατί ανάλογα με το
 έγκλημα, πρέπει ναν τζι η τιμωρία. Τζι ορκίζομαι στον
 Άδην, τον θεόν της αβύσσου, ότι θα τα μάθω, έστω τζι αν
 ιχρειατεί να ξεριζώσω τη γλώσσαν τους τζαι να την πετάξω
 στα λυκόσιυλλα τα λιμασμένα.

(Μπαίνουν ο Χάρης και ο Τάσος. Είναι ντυμένοι φαντάροι)

Χάρης Καλημέρα σας.
 Μερόπη Η μέρα η καλή φαίνεται που το πρωί.
 Χάρης Τι έπαθες;
 Μερόπη Καταραμένη μέρα. Γιατί να ξημερώσει;
 Χάρης Τι έπαθες;
 Μερόπη Ό,τι παθαίνουν ούλλες σαν εμένα.
 Χάρης Πκοιος σου έφταιξε;
 Μερόπη Τζείνοι που με φέραν εις τον κόσμο.
 Χάρης Ετσακκώθηκες με τη μάνα σου; **(μικρή σιωπή)**
 Ετσακκωθήκατε γιαγιά;
 Ελένη Άφης'την. Θα της περάσει.
 Χάρης Τι επάθετε τζι ετσακκωθήκατε;
 Ελένη Δεν εν ώρα για εξηγήσεις. Έσεις τζαι τον φίλο σου μαζί σου. Κάτσετε. Κάτσε ρε Τάσο. Μεν αντρέπεσαι.
 Το σπίτιν του φίλου σου εν σαν το σπίτι το δικό σου.
 Τάσος Σαν ναν ακατάλληλη η ώρα.
 Ελένη Η κάθε ώρα, όπως έρκεται φεύκει.Φτάννει, η ώρα η κατζιά να φεύκει νωρίς . Κάτσετε λαλώ σας. Κάτσετε να πκιείτε κάτι. Πήαιννε κόρη κάμε τους καφέ. Πήαιννε. ΄Ιντα στέκει τζαι θωρείς με, μαρμαρωμένη σαν το άγαλμα; Ξεκίνα.
(Η Μερόπη φεύγει) Εδώκαν σας άδειαν τζι εφύετε η εφύετε σκαστοί πάλε;
 Χάρης Εδώκαν μας άδειαν.
 Ελένη Εν αλήθεια του ρε Τάσο;
 Τάσος Ναι.
 Χάρης Δεν πιστεύεις τον δικόν σου τζαι πιστεύεις τον ξένον;
 Ελένη Θέλω νάμαι σίουρη.
 Χάρης Άμα το λαλώ εγώ, δεν είσαι σίουρη;
 Ελένη Όι.
 Χάρης ΄Ιντα λον έσεις να μεν πιστεύεις;
 Ελένη Οι πενήντα μέρες φυλακή που έφας, όταν εξανάφους.
 Χάρης Μια φοράν έφου ούλλην ούλλην τζι ήμουν άτυχος.
 Ελένη Ποια ήταν η ατυχία σου;
 Χάρης Ξέρεις πόσοι φεύκουν τζι εν τους παίρνουν μυρωδικιάν;
 Ελένη Που τους καλούς να παραδειγματίζεσαι όι που τα ρεμάλια.
 Χάρης Εγώ διώ παραδείγματα. Δεν παίρνω.
 Ελένη Εξαρτάται...ίντα παραδείγματα διάς!
 Χάρης Τζείνοι που τα παίρνουν έχουν να λαλούν.
 Ελένη Μακάρι γιε μου,μακάρι.Μα τα έργα σου άλλα δείχνουν.

Χάρης Έσεις κανέναν άλλον πρόβλημα σήμερα τζαι φταίω σου εγώ;

Ελένη Το σοβαρόν πρόβλημα μου εσύ είσαι.

Χάρης Θα αλλάξεις κουβένταν ή να σηκωθούμεν να φούμεν;

Ελένη Θωρείς!

Χάρης ΄ντα να δώ;

Ελένη Αφταίννεις όπως το παρούτιν.

Χάρης Εσύ βάλλεις τη φωθκιά.

Τάσος Εντάξει ρε Χάρη. Μιαν κουβένταν είπεν η γιαγιά σου .

Χάρης Εν πολλές κουβέντες που λαλεί. Ούλλοι κάμνουν μου τους δασκάλους. Κανεί ρε. Πόσους να αντέξω; Τζαι μέσα στον στρατόν τζι έξω που τον στρατόν τζαι μέσα στο σπίτι μου, που τον τζαιρόν που πλάστηκα.

Τάσος Δεν είσαι ο μόνος.

Χάρης Εγω θωρώ τη μερκά μου. Δεν με νοιάζει που τους άλλους.

Νικόλας **(Μπαίνει από τον δρόμο)** Γεια σας.

Ελένη Καλώς τον γείτονα.

Νικόλας Εχάλασεν ο τρίφτης μας τζι έπεψε με η μάνα μου να μου δανείσετε τον δικό σας .

Ελένη Είσαι αδικιασερός σήμερα;

Νικόλας Έπκιασα άδεια.

Ελένη Πήαιννε φερ' του τον

Χάρης Πού ξέρω που εν πόνει!

Ελένη **(Φωνάζει)** Κόρη Γνώσα... κόρη Γνώσα...
΄ντα κάμνει η μάνα σου ρε Νικόλα;

Νικόλας Βράζει κόλλυφα για το μνημόσυνο του τζυρού μου.

Ελένη Πόσα χρόνια κλείουν φέτος ;

Νικόλας Πέντε

Ελένη Επεράσαν τζιόλας πέντε χρόνια !

Νικόλας ΄Ημουν στρατιώτης τότε που πέθανεν.

Γνώσα Ναι γιαγια. ΄ντα θέλεις;

Ελένη Φέρε τον τρίφτην τζαι θέλει τον η γειτόνισσα.

Γνώσα Να τον φέρω. **(Γυρίζει να φύγει)**

Χάρης Πε μας ένα γεια κυρία. Ούτε πέτρες είμασταν ούτε ξόανα.

Γνώσα Γεια.

Χάρης Έσεις τζι εσύ πρόβλημα;

Γνώσα Πκοιος άλλος έσαι;

Χάρης Η γιαγιά σου.

Γνώσα Μόνον οι αγάπαροι δεν έχουν προβλήματα.

Χάρης Τι δικό σου πκοιον εν πόνει;

Γνώσα Εσύ. **(Φεύγει)**

Χάρης Τι επάθασι ρε, τζι εν ούλλοι αγκαστρωμένοι σήμερα!
 Αν τόξερα δεν θάρκουμουν .

Ελένη Τζαι πού έθεν να πάεις;
 Χάρης Πόρτες ανοιχτές πολλές.
 Ελένη ΄Ιντα πόρτες;
 Χάρης Σε σπίθκια προκομμένα.
 Ελένη ΄Ιντα σπίθκια εν τούτα;
 Χάρης Σπίθκια που έχουν τζαι πόρτες πισινές.
 Ελένη Αν προλάβεις να φύεις.
 Χάρης Ως τωρά δεν είχα πρόβλημα.
 Ελένη Η κούζα πάει πολλές φορές στη βρύση.
 Τάσος Είσαι ευχαριστημένος με τη δουλειά ρε Νικόλα;
 Νικόλας Καλά είμαι.
 Χάρης **(ειρωνικά)** Έπκιασες άδεια, να τανύσεις της μάνας σου !
 Νικόλας Έπκιασα άδεια να βάψω το σπίτι.Οι πογιατζήες θέλουν
 το΄ναν αλλόναν.

Γνώσα **(βγαίνει με τον τρίφτη)** Μεν αρκήσεις να τον φέρεις.
 Νικόλας Σε καμιάν ώραν το αργότερο.
 Γνώσα Φτάννει να τον φέρεις σήμερα.
 Νικόλας Φχαριστώ. Γεια σας.
 Ελένη Στο καλό.**(Φεύγει)**
 Χάρης **(Φωνάζει)** Εεε μάνααα...έσιει κόκκαλα τζείνος ο καφές;
 Ελένη Βκιάζεσαι;
 Χάρης Βκιάζομαι ναι.
 Ελένη ΄Ιντα δουλειάν έσιεις;
 Χάρης Δεν σε αφορά.

ΣΚΗΝΗ 2

Ακούεται ένα τραγούδι. Η Μερόπη κάθεται και καθαρίζει σπόρους σε ένα δίσκο.

Μαρία **(Μπαίνει κρατώντας τον τρίφτη)** Καλησπέρα Μερόπη.
 Μερόπη Καλώς την Μαρία.Δεν ήταν ανάγκη νάρτεις τζιόλας να τον φέρεις .

Μαρία Επαράγγυλεν η Γνώσα να τον φέρομε σήμερα.
 Μερόπη Αν η Γνώσα είσιεν ένοιαν του νοικοτζυρκού, θάξερεν πως δεν τον θέλουμεν ούτε σήμερα ούτε αύριον.

Μαρία ΄Ο,τι τζαι να πείς, καλλίττερην νοικοτζυράν που τη Γνώσα δεν ιβρίσκεις. Τζι ούλλος ο κόσμος ξέρει το. Τζι ούλλος ο κόσμος λαλεί το τζαι παινεύκει την.

Μερόπη Κάτσε να πκιείς καφέ.
 Μαρία Δεν θέλω καφέ.
 Μερόπη ΄Ο,τι θέλεις.
 Μαρία Τίποτε δεν θέλω. Είσαι μόνη σου στο σπίτι;

- Μερόπη Είμαι μόνη μου.
 Μαρία **(Κάθεται)** Αφού είσαι μόνη σου, θέλω να συντύχουμεν.
 Μερόπη Ακούω.
 Μαρία Πάσι μέρες που το μελετώ νάρτω να σέβρω, μα εβαρυκώλουν.
- Μερόπη Γιατί;
 Μαρία Γιατί είμαστε φτωσιοί τζι εσείς πλούσιοι.
 Μερόπη Δεν σε καταλαβαίνω.
 Μαρία **(μικρή σιωπή)** Ο γιος μου ο Νικόλας έκατсен πάνω στα αφκιά μου.**(μικρή σιωπή)** Εγώ είπα του πως εν δύσκολον να γενεί τούτη η δουλειά, γιατί εχτός που τη φτώσιαν εν τζαι το πρόβλημα της ηλικίας.Ο τζύρης μου έρεσσε σε δέκα χρόνια λαλεί μου.Ναι λαλώ του, μα πέθανεν τζι άφηκε μας μόνους μας στα βάσανα .Πενήντα χρονών που πέθανε,λαλεί, δεν εν λόγω ηλικίας .Εν που αρρώσκια σοβαρήν. **(μικρή σιωπή)**Τζαι για κάθε τι που θα του πω, βρίσκει τζαι κάτι να μου αντιτάξει. **(μικρή σιωπή)** Αν δεν πάρει την Γνώσα λαλεί, δεν παίρνει καμιάν άλλην.Προτιμά να ζήσει τζαι να πεθάνει μόνος του. ΄Ιντα να κάμω! Εν γιος μου.Τζι άλλον που τούτον δεν έχω. Δεν θέλω να μου αρρωστήσει που το μαράζι. Ηρτα να σ'έβρω τζαι να σου το πώ. **(Σιωπή)** ΄Ιντα να του πω; Καρτερά απάντηση.
- Μερόπη Δεν είμαι εγώ που κυβερνώ το σπίτι μου Μαρία. Εν ο άντρας μου .Τζι εν με τζείνον που πρέπει να μιλήσεις..
- Μαρία Μίλα του εσύ. ΄Οπως σου τα είπα, πε του τα.
- Μερόπη Εσένα μπορεί να σ'ακούσει περίτου.
- Μαρία Αν είσαι σύφωνη με τούν το προξενιόν, εσύ μπορεί να τον επηρεάσεις θετικά.
- Μερόπη Ο Αντώνης κανένα δεν ακούει τζαι που κανέναν δεν επηρεάζεται.
- Μαρία Κάμε μιαν προσπάθειαν.**(Μπαίνει ο Χάρης.)**
 Χάρης **(Φορά πολιτικά)** Καλησπέρα.
 Μαρία Καλησπέρα γιε μου. ΄Ηρτες μα άδεια;
 Χάρης ΄Ηρτα με έξοδο.**(Μπαίνει μέσα)**
 Μαρία Πε μου να παρηγορηθώ.Θα προσπαθήσεις να μιλήσεις του Αντώνη;
- Μερόπη Τη γνώμη της Γνώσας δεν την λοαρκάζεις;
 Μαρία Εν η γνώμη των γονιών που μετρά.
 Μερόπη Για σέναν εν η γνώμη του γιου σου που εμέτρησεν τζι ήρτες προξενήτρα.
- Μαρία ΄Άλλον ο γιος τζι άλλον η κόρη.

- Μερόπη Ναι. Τούτη εν η κατάρα της γεναίικας. Τζι εμάς έτσι μας επαντρέψαν. Με προξενιόν, χωρίς να μας ρωτήσουν.
- Μαρία Τότε μίλα με τη Γνώσαν, προτού μιλήσεις με τον Αντώνη.
- Μερόπη Τούτο να το κάμω. Θέλω να το κάμω. Πρέπει να το κάμω. Μπορεί τζαι να την ιξηβκάλω. Μπορεί να θέλει κανέναν άλλον.
- Μαρία Ελπίζω όϊ. **(μικρή σιωπή)** Ευχαριστώ που με άκουσες. Θα τα ξαναπούμε σύντομα. Ο Νικόλας καρτερά νέα με αγωνία. Καληνύχτα.
- Μερόπη Καληνύχτα. **(Η Μαρία φεύγει)**
- Χάρης **(Βγαίνει από μέσα)** Η μάνα σου τζι η κόρη σου πού επήαν τζι εχαθήκαν;
- Μερόπη Αν μου εδιούσασι λοαρκασμόν πού πάσιν, πού έρχονται τζι ίντα κάμουν, θάμασταν ούλλοι καλλίττερα.
- Χάρης Θέλω μιαν να σιδερώσει τη στολή μου, μα με τα μούτρα πόσιεις σήμερα, σκέφτομαι να πω σε εσένα.
- Μερόπη Αφού το σκέφτεσαι, ίντα μου το λαλείς;
- Χάρης Ο Τάσος καρτερά με να φύουμεν. Θάρτεις να τη σιδερώσεις η να τη φορέσω ασιδέρωτη;
- Μερόπη Αν την φορέσεις ασιδέρωτη, δεν εν η πρώτη σου φορά.
- Χάρης Πε μου... ίντα σου έφταιξα σήμερα τζαι να πέσω που τα μούτρα σου θα κρεμμοτσακιστώ; Μίλα. Γύρισε τζαι δε με στα μμάδκια τζι απάντα μου. **(μικρή σιωπή)** Εκατάπκιες τη γλώσσα σου;
- Μερόπη Μακάρι να μπορούσα να την καταπκιώ, μα δεν τα καταφέρνω, γιατί εξέρανεν.
- Χάρης Τζείνου που ξερανίσκει η γλώσσα του δεν ιβκάλλει άχναν.
- Μερόπη **(Αλλάζει κουβένταν)** Η Μαρία η γειτόνισσα ήρτεν τζι έφερε μου προξένια για την αρφήν σου την προκομμένην.
- Χάρης Για πκοιον;
- Μερόπη Για τον γιον της.
- Χάρης Νάβρεις μια δικαιολογίαν τζαι να της αρνηθείς.
- Μερόπη Γιατί;
- Χάρης Γιατί δεν ταιρκάζουν.
- Μερόπη Γιαί δεν ταιρκάζουν;
- Χάρης Γιατί η Γνώσα εν φωθκιά πυρούμενη τζι ο Νικόλας δεν θα την κουμαντάρει.
- Μερόπη Άμα μπορείς τζαι δκιαβάζεις τες ορμές του καθενός είσαι ξησκολισμένος.
- Χάρης Δόξα σοι ο θεός, το μμάτι μου κόβκει.
- Μερόπη Αν έκοβκεν το μμάτι σου, έθεν να δεις πολλά.
- Χάρης Ίντα εννοείς;

Μερόπη Δεν εν της ώρας .Άλλη φοράν.
Χάρης Ἴμα αννοίεις μιαν κουβένταν να την τελειώννεις.
(μικρή σιωπή) Για τη Γνώσαν εμίλησε μου τζι άλλος.
Ἴνας που της ταιρκάζει. Που εν ο μόνος που μπορεί να της
βάλει χαλινάρι.**(μικρή σιωπή)** Δεν θέλεις να μάθεις πκοιος
εν πόνει;

Μερόπη Δεν με νοιάζει.
Χάρης Ο φίλος μου ο Τάσος . Αρσενικός με τα ούλλα του.
Μερόπη Επειδή παριστάννει τον παλλικαράν σαν εσέναν;
Χάρης Επειδή θωρώ ίντα ολής τον θωρούν οι γεναίτζιες.
Μερόπη Γεναίτζιες πόν έχουν νουν.
Χάρης Για τούτον τζαι θέλει νούσιμην.
Μερόπη Ξέρεις πως εν ο τζύρης σου που κάμνει κουμάντο.
Χάρης Εσύ, άμα θέλεις, μπορεί να τον επηρεάσεις.
Αντώνης (Μπαίνει από το δρόμο) Ακόμα να φύεις;
Χάρης Καρτερώ τον Τάσον νάρτει να φύουμεν.
Αντώνης Τζι αν μεν ερτει ο Τάσος δεν θα φύεις ;
Χάρης Θα τον καρτερώ ώσπου νάρτει.
Αντώνης Εντάξει λεβέντη μου.Εισαι μαθημένος της φυλακής.
(Κάνει να μπει μέσα)

Χάρης Κάτι σε θέλω.
Αντώνης Ακούω.
Χάρης Ο Τάσος θέλει τη Γνώσα.
Αντώνης Πε του να γυρευτεί αλλού.
Χάρης **(μικρή σιωπή)** Τη Γνώσα δεν θα τη ρωτήσεις ;
Αντώνης Αφού θέλεις, να τη ρωτήσω.
Χάρης Να τη ρωτήσεις ομπρός μας όμως.
Αντώνης Δεν μου έσιεις εμπιστοσύνην;
Χάρης Μπορεί να την αναγκάσεις να αρνηθεί,παρά τη θέλησην της.
Αντώνης Η Γνώσα δεν κάμνει τίποτε χωρίς να τη θέλησην της.
Μερόπη (Της ξεφεύγει) Είσαι σίουρος;
Αντώνης Ἴντα μάνα είσαι, αφού δεν ιξέρεις την κόρη σου;
Μερόπη Πκοια μάνα, πκοιοι γονιοί ξέρουν τα παιδικιά τους;
Πκοια αντρούνα ξέρει ο ένας τον άλλον;
Αντώνης Τζείνοι που νοιάζονται**(κάνει να μπει μέσα)**
Μερόπη Ἴηρτεν τζι άλλον προξενιόν για την κόρη μας.
Αντώνης Πόθθεν;
Μερόπη Που τη γειτόνισσαν τη Μαρία για τον γιον της τον Νικόλα.
Αντώνης **(Το σκέφτεται)** Τούτον, αν τον θέλει, διώ της τον.
Χάρης Ενώ τον φίλον μου, τζι αν τον θέλει, δεν της τον διάς!
Αντώνης Εν πον φίλος σου που δεν της τον διώ. Γιατί, για να κάμνει
παρέα μιτά σου, ό,τι ρεμάλιν είσαι εσύ εν τζαι τζείνος.

ΣΚΗΝΗ 3

Πάνω στο τραπέζι υπάρχει ένας δίσκος με διάφορα λαχανικά κι ένα μαχαίρι μυτερό. Υπάρχει ακόμη ένα λαγήνι με νερό κι ένα ποτήρι.

Ελένη Άνοιξε σου καμιάν κουβένταν ο τζύρης σου;
 Γνώσα Για ίντα πράμα;
 Ελένη Για προξενιό.
 Γνώσα Οουου...πκοιος σας είπεν ότι θέλω προξενιά;
 Ελένη Εμίλησε σου; Ναι ή όι;
 Γνώσα Όι.
 Ελένη Τζαι γιατί δεν θέλεις προξενιά;
 Γνώσα Γιατί είμαι δεκαεφτά χρονών.
 Ελένη Εγώ δεκαεφτά χρονών εγέννησα τη μάνα σου.
 Γνώσα Άλλοι οι τζαιροί οι δικοί σας.
 Ελένη Δεν θέλεις να μάθεις για πκοιον εν πόνει;
 Γνώσα Όι.
 Ελένη **(μικρή σιωπή)** Κατ' ακρίβειαν, εν δκυο νομάτοι που ενδιαφέρονται για σέναν.
 Γνώσα Εγώ δεν ενδιαφέρομαι για κανέναν.
 Ελένη Για κανέναν-κανέναν;
 Γνώσα Για κανένα- κανέναν.**(Φεύγει, όταν έρχεται η Μερόπη)**
 Μερόπη Πού πάεις; Κάτσε.. Έχουμεν πολλά να πούμεν.
 Γνώσα Εγώ δεν έχω τίποτε να πω.**(Μπαίνει μέσα)**
 Μερόπη Είπες της τίποτε;
 Ελένη Είπα της για τα προξενία. Δεν θέλει να ακούσει λέξη.
 Μερόπη Γιατί άραγε;
 Ελένη Μόνον η ίδια ξέρει.
 Μερόπη Ξέρεις γιατί θέλει να τη δώσει του Νικόλα; Γιατί ο Νικόλας εν αθώς. Γιατί ο Νικόλας μπορεί να μεν καταλάβει ίντα γεναίκαν του δώκαν. Τζι ακόμα, μπορεί ο πρόστυχος να θέλει να τη μοιράζεται παντρεμένη με τον άντραν της, γιατί η προστυχιά δεν έσει ορία. Άμα κάμει την αρκήν, μόνον η κόλαση εν το τέλος της. Τζι αν νομίζει ο άτιμος, ότι θα αφήκω να ξεθυμάνει ήσυχα τζι ανέφελα τούτη η ατιμία, γελιέται. Γελιέται ο μεθύστακας, ο ξετσίπλωτος, το κάθαρμα, ο δούλος του κορμιού του, που ξεφυσά τα βρωμερά του χνότα, πάνω στην κόρην του. Θα τον κάμω να καταρκέται την ώραν που γεννήθηκεν. **(μικρή σιωπή)** Καταραμένε, θα σε κάμω να παρακαλάς, την ημέραν που σε έφερνεν η μάνα σου στον κόσμον, να σ'άρπασεν ανεμιτζή που την αγκάλην της τζαι να σε πέτασεν στα άρκα όρη, η στη μανιασμένη θάλασσα.

- Ελένη Συγκράτησε κόρη τον θυμό σου.Μεν αφήνεις το μίσος να σε κυβερνά, γιατί θα προδοθείς. Ο άντρας σου γυροφέρνει τζαι μπορεί να ψιλιαστεί.
- Μερόπη Λείπει σήμερα. Επήεν εις τ'ανάθθεμαν. Τζι εν ευκαιρία ν'αρκινήσω να ξετυλήω το νήμα. Εν ευκαιρία να τηνε ξεβγάλω. Να φύεις τζι εσύ που το σπίτι. Θέλω νάμαστε μόνες .Εγώ τζαι τζείνη.Δεν θέλω να νιώθει άλλον δίπλα της. Που τον τρίτον μπορεί να πάρει κουράγιον τζαι να μεν ανοίξει το στόμαν της να τα ξεράσει. Άτε ξεκίνα.
- Ελένη Δεν με σηκώννουν τα πόδια μου.
- Μερόπη Κούτσαλα-κούτσαλα, με το παστούνι, θα τα καταφέρεις.
- Ελένη Τζαι πού να πάω κόρη μου;
- Μερόπη Πήαιννε πάνω στην αρφή σου.
- Ελένη Άφης την κόρη μου.
- Μερόπη Να την αφήκω!
- Ελένη Μεν νεκατώννεις τη βρωμιάν.
- Μερόπη Το απόστημαν πρέπει να καθαρίσει.
- Ελένη Άμα σηκώσεις τη τσίππαν, η βρωμιά δεν θα μείνει μέσα στους τοίχους του σπιθκιού σου.Θα πνίξει τον τόπον ούλλον
- Μερόπη Τούτον έπρεπε να το σκεφτούν οι φταιίχτες.
- Ελένη Ας κάμουν καλά με τον θεόν τζαι την συνείδησην τους. Γιατί θα πκιερώσουν μιαν ημέραν. Νάσαι σίουρη. Τζαι θα πκιερώσουν ακριβά. Γιατί ο θεός εν δίκαιος.Τζι η ποινή του καθενός εν ανάλογη με τα έργα του. Θάρτει μια μέρα που θα παρακαλούν να μεν είχασι γεννηθεί.
- Μερόπη Δεν αντέχω να καρτερώ τον θεόν να δικάσει . Δεν αντέχω να ζω μαζίν του κάτω που την ίδια στέγη. Να κάθομαι μαζίν του στο ίδιον τραπέζι.Να ξαπλώννω μαζιν του στο ίδιον κρεβάτιν, που ξαπλώννει με την κόρη μας. Να μπαίννει μέρα, να βκαίννει μέρα, να τους καλημερίζω, να τους καληνυχτίζω τζαι να προσποιούμαι την ανήξερην. Θα χάσω τον νουν μου.Θα παρανοήσω.Θέλεις να με δεις να γυρίζω αναμαλιασμένη μέσα στα όρη τζαι τα παραρά ;
- Ελένη Καλάν καλάν. **(φεύγοντας)** Αχ κόρη μου ίνταν τούτες οι πίκρες που με ποτίζετε στα υστερινά μου; Σε τι έφταιξα; Ίντα λάθος έκαμα; Έζησα τη ζωή μου τίμια. Κανέναν δεν επείραξα.Πκοιος έφταιξεν τζαι πληρώννω εγώ;Ααχ θεέ μου. Δωσ'μου υπομονή θεέ μου, δωσ'μου κουράγιο θεέ μου. Πάρε με σε παρακαλώ θεέ μου,να ησυχάσω. Να μεν δω τα κακά που προμηνύονται.Γιατί εν πολλά τα κακά που θα μας έρτουν. Λαλώ σου το κόρη μου τζαι να τ' αθθυμάσαι.
(φεύγει)

Μερόπη Κόρη Γνώσα...κόρη Γνώσα...κόρη Γνώσααα
 Γνώσα (**Από μέσα**) Ναιαιαι
 Μερόπη Έλα τζαι θέλω σε.
 Γνώσα Έχω δουλειάν.
 Μερόπη Ότι δουλειάν τζι αν κάμνεις ξαπόλα την τζι έλα έξω.
 Γνώσα (**βγαίνει**) Τι με θέλεις.
 Μερόπη Θα σε ρωτήσω κάτι τζαι θέλω να μου πείς αλήθειαν. Την αλήθειαν τζαι μόνον την αλήθειαν. Τζαι πρόσεξε ίνταν πον να πείς, άμα ανοίξεις το στόμα σου, γιατί εγώ ξέρω την αλήθειαν. Τζείνον που θέλω να μάθω εν οι λεπτομέρειες (**πιάνει το μαχαίρι από το τραπέζι**) Θωρείς τούτον το μασιαίριν που κρατώ; Αν καταλάβω ότι μου λαλείς το παραμικρό ψέμα, θα σου το μπήξω στον λαμόν τζαι θα βκεί που το σβέρκο σου. (**μικρή σιωπή**) Ίντα έπαθες τζι εχλώμιανες; Ρωτώ σε; Ίντα έπαθες τζι εχλώμιανες ;
 Γνώσα Δεν ιξέρω.
 Μερόπη Δεν ιξέρεις;
 Γνώσα Όι.
 Μερόπη (**Την πιάνει από τα μαλλιά και βάζει το μαχαίρι στον λαιμό της**) Εν με την θέληση σου που σε πκιάννει ο τζύρης σου η εν με το ζόριν; Απάντα μου. Μεν με θωρείς αμίλητη, όπως θωρεί η αίγια το μασιαίριν. Εν με τη θέληση σου ή εν με το ζόριν;
 Γνώσα Με το ζόριν.
 Μερόπη Αφού εν με το ζόριν, γιατί εν μου το είπες;
 Γνώσα Εφοήθηκα.
 Μερόπη Εφοήθηκες ή εφοήτσιασε σε;
 Γνώσα Εφοήτσιασε με.
 Μερόπη Με πκοιον τρόπον σε φοήτσιασεν;
 Γνώσα Απείλησε με.
 Μερόπη Με πκοιον τρόπον σε απείλησε;
 Γνώσα Είπε μου ότι αν μαθευτεί, θα γενώ το περίγελο του κόσμου. Τζι όποθθεν ρέσσω θα μου φτήνουν τζαι θα μου σύρνουν χώματα τζαι πέτρες. Τζαι θα χτυπούσιν ταπισόν μου ττενεκκέδες.
 Μερόπη Τίποτε άλλον;
 Γνώσα Είπε μου πολλά. Δεν τ'αθθυμούμαι ούλλα.
 Μερόπη Πε μου τζείνα π'αθθυμάσαι.
 Γνώσα Δεν ημπορώ.
 Μερόπη Γιατί δεν ημπορείς;
 Γνώσα Θολώννουν τα μμάδκια μου. Θολώννει το μυαλό μου.
 Μερόπη (**Φεύγει το μαχαίρι από το λαιμό της**) Κάτσε. Κάτσε είπα.

Γνώσα	(Κάθεται)
Μερόπη	Βάλε νερό να πιείς.
Γνώσα	Δεν θέλω.
Μερόπη	Βάλε είπα.Δεν θέλω να φυρτείς.Δεν εν ώρα να φυρτείς.
Γνώσα	(Βάζει νερό και πίνει)
Μερόπη	Απειλήσεν ότι θα σε σκοτώσει;
Γνώσα	Ήι.
Μερόπη	Ήτι θα σου κάμει άλλον κακόν;
Γνώσα	Ήι
Μερόπη	Φοάσαι να πείς την αλήθειαν;
Γνώσα	Ήι
Μερόπη	(σιωπή) Πότε αρκίνησε να σε πειράζει;
Γνώσα	Πάει κανέναν χρόνος.
Μερόπη	Πότε ακριβώς;
Γνώσα	Πέρσι τη Λαμπρήν.
Μερόπη	Την ημέραν της Λαμπρής;
Γνώσα	Ναι.
Μερόπη	Ήντα ώρα;
Γνώσα	Το δείλις.
Μερόπη	Εμείς οι άλλοι πού είμασταν;
Γνώσα	Στο παναύρι στην αυλήν της εκκλησιάς.
Μερόπη	Εσύ ίντα εγύρευκες στο σπίτι;
Γνώσα	Ήρτα να πκιάω ένα σιοινί να παίξω με τες φιλενάδες μου.
Μερόπη	Σιοινί να κρεμμαστεις έπρεπε να πκιάεις. (σιωπή)
	Ήρτες τζι ήβρες τον έσσω ή ήρτεν τζι ήβρεν σε;
Γνώσα	Ήβρα τον έσσω.
Μερόπη	Ήνταν πόκαμνεν;
Γνώσα	Εκάθετον τζι έπιννεν μόνος του.
Μερόπη	Ήταν μεθυσμένος;
Γνώσα	Ναι.
Μερόπη	(σιωπή) Που τότε ως σήμερα πόσες φορές σε πείραξε;
Γνώσα	Πολλές.
Μερόπη	Πόσες;
Γνώσα	Κάθε φοράν πον σίουρος ότι είμαι μόνη μου στο σπίτι.
Μερόπη	Τους γειτόνους δεν τους υπολογίζει;
Γνώσα	Βάλλει με έσσω τζαι κλειδώννει την πόρταν.
Μερόπη	Τζαι δεν φωνάζεις; Δεν αντιδράς; Ήντα κάμνεις κάθε φορά;
Γνώσα	Ήμα φύει, βκαίννω τζαι ξερνώ.
Μερόπη	(σιωπή) Πρόσεξε πολλά καλά.Αν γελαστεις να του πεις για τούτα που σε ρώτησα τζαι τζείνα που μου είπες,θα ξεριζώσω τη γλώσσα σου.
Γνώσα	Μόνο με την ιδέαν ότι θα του συντόχω πκιάννει με σύγκρυο.

ΣΚΗΝΗ 4

Ακούεται ένα λαϊκό ερωτικό τραγούδι από ένα ραδιοκασετόφωνο στο τραπέζι. Ο Αντώνης κάθεται και πίνει. Ακούεται καμπάνα .

Αντώνης (χαμηλώνει το ράδιο) Γνώσα... κόρη Γνώσα... κόρη Γνώσα
 Γνώσα (Βγαίνει) Ναι
 Αντώνης Φερ' μου κάτι να τσιμπώ με την πινιά μου.
 Γνώσα Ήπκιες πολλύν. Εν πρωίν ακόμα. Θα σε βλάψει.
 Αντώνης Δεν με βλάπτει.
 Γνώσα Άμα πίνεις δεν ιξέρεις ίντα κάμνεις.
 Αντώνης Κάμε τζείνον που σου είπα τζαι λόγια λλία.
 Γνώσα Δεν αντέχω άλλο.
 Αντώνης Ούτε τζι εγώ.
 Γνώσα Εσύ γιατί;
 Αντώνης Γιατί κολάζεις άγιον.
 Γνώσα Εσύ δεν είσαι άγιος. Είσαι κολασμένος που τα γεννοφάσκια σου.
 Αντώνης Ίντα φταίω αν εγεννήθκα έτσι;
 Γνώσα Πκοιος φταίει;
 Αντώνης Τζείνοι που με γεννήσαν.
 Γνώσα Εγεννήσαν τζι άλλοι παιδικιά αρσενικά, μα με τον νουν τους.
 Αντώνης Εμέναν επήρεν μου τον η κόρη μου.
 Γνώσα Γιατί ήβρες την πρόχειρην ομπρός σου.
 Αντώνης (μικρή σιωπή) Η Γιαγιά σου πού ένει;
 Γνώσα Στην εκκλησιάν.
 Αντώνης Ίντα ώραν βκαίνουν που την εκκλησιάν;
 Γνώσα Δεν ιξέρω.
 Αντώνης Η μάνα σου επήε στο περβόλι;
 Γνώσα Όϊ
 Αντώνης Πού επήεν;
 Γνώσα Δεν μου είπεν.
 Αντώνης Εν εις το χωρκόν; Εν παρά χωρκού;
 Γνώσα Δεν μου είπεν.
 Αντώνης Είπε σου όμως ότι δεν θα πάει στο περβόλιν.
 Γνώσα Ναι.
 Αντώνης Είπε σου τζαι τον λόγον;
 Γνώσα Όϊ
 Αντώνης Είπε σου πότε θα στραφεί;
 Γνώσα Όι
 Αντώνης Λάμνε φέρε τζείνον που σε πρόσταξα.(σιωπή) Ακόμα στέκεις τζαι θωρείς με; (Φεύγει η Γνώσα. Δυναμώνει το ράδιο και πίνει.Μπαίνει ο Νικόλας)
 Νικόλας (Κρατά κλειδιά και κατσαβίδια) Καλημέρα θκειε Αντώνη.

Αντώνης Καλημέρα. Μα δεν αντρέπεστε καθόλου ρε; Μπαίνετε στα σπίθκια του κόσμου χωρίς να ρωτήσετε κανέναν;

Νικόλας Ήρτα για δουλειάν θκειε.

Αντώνης ΄Ιντα δουλειάν;

Νικόλας Κάπου στην γειτονιάν υπάρχει διαρροή τζαι γυρίζω τες παροχές.

Αντώνης Το ρολόιν του νερού εν πίσω στην αυλήν.

Νικόλας Ξέρω θκειε. Εγώ έρκομαι τζαι μετρώ το νερό.

Αντώνης Πληρώννουν σε καλά ρε τούτοι οι κλέφτες;

Νικόλας Είμαι ευχαριστημένος.

Αντώνης Πόσα χρόνια δουλεύεις στο κοινοτικό συμβούλιον;

Νικόλας Τέσσερα;

Αντώνης Πάλε καλά που σε διορίσαν .

Νικόλας Μπορεί να το κάμαν,γιατί είμαι ορφανός .

Αντώνης Ας εν τζαι για τούτον. Πίννεις μια ζιβάνα ρε;

Νικόλας ΄Οι θκειε. Εν πρωίν για μέναν.

Αντώνης Εγώ θα πκιω αλλή μια. **(Βάζει και πίνει. Μπαίνει η Γνώσα. Βάζει ένα πιάτο στο τραπέζι και κάνει να φύγει)**

Αντώνης Πε έναν καλημέρα στον γείτονα σου.

Γνώσα Καλημέρα. **(Φεύγει)**

Αντώνης Μεν την παρεξηγείς. Εν αντροπκιάρα.

Νικόλας Ξέρω το.

Αντώνης Πού το ξέρεις;

Νικόλας ΄Αμα παρπατά στη στράτα θωρεί χαμέ.

Αντώνης Αρέσκει σου ρε;

Νικόλας Εεεε...

Αντώνης Εν με πρωτοβουλιάν της που ήρτεν η μάνα σου να τη ζητήσει ή έπεψες την εσύ;

Νικόλας ΄Επεσα την εγώ .

Αντώνης ΄Αρα αρέσκει σου.

Νικόλας Ναι.

Αντώνης **(μικρή σιωπή)** Εγώ δεν έχω ένσταση ρε. Είσαι καλόν κοπέλλιν τζι αξίζεις της.

Νικόλας **(Αφήνει τα εργαλεία χάμω και πιάνει το χέρι του και το φιλά.)** Ευχαριστώ θκειέ Αντώνη. Θα την προσέχω περίτου που τ'αμμάδκια μου. Σου τ'ορκίζομαι.

Αντώνης Μεν ιβκιάζεσαι. Πρέπει να πει το ναι τζαι η ίδια.

Νικόλας Ναι θκειε...ναι

Αντώνης ΄Ατε..λάμνε κάμε τη δουλειά σου τζαι θα τα ξαναπούμεν.

Νικόλας Ναι θκειε...ναι...ευχαριστώ, ευχαριστώ πολλά. Δεν θα το μετανώσεις ποττέ σου. Δεν θα το μετανώσετε ποττέ σας. **(φεύγει)**

- Αντώνης (Βάζει και πίνει) Κόρη Γνώσααα... κόρη Γνώσααα...
κόρη Γνώσααα (Βγαίνει η Μερόπη)
- Μερόπη ΄Ιντα θέλεις τη Γνώσαν;
Αντώνης Πόθθεν έρκεσαι εσύ;
Μερόπη Δεν θωρείς πόθθεν έρκομαι;
Αντώνης ΄Ησουν μέσα τόσην ώραν;
Μερόπη ΄Ημουν έξω στην αυλήν.
Αντώνης ΄Ιντα έκαμνες εις την αυλήν;
Μερόπη Εξεχόρτιζα.
Αντώνης Χωρίς να το πεις κανενού;
Μερόπη Πρέπει να δικιά αναφοράν τζι άμα ποσκολιούμαι στην αυλή μου; (Βγαίνει η Γνώσα.)
- Γνώσα ΄Ιντα θέλεις πάλε;
Αντώνης Δεν τόξερες ότι η μάνα σου ήταν εις την αυλήν;
Γνώσα Δεν τόξερα.
Αντώνης Να πιστέψω ότι που την ώραν που ξύπνησες δεν άνοιξες την πόρταν σου;
Γνώσα Γιατί να την ανοίξω;
Αντώνης Για να δοξάσεις τον θεόν που εξημέρωσεν.
Γνώσα Πε μου ίντα θέλεις τζαι φώναξες με.
Αντώνης Δεν θέλω τίποτε. Λάμνε κάμε τες δουλειές σου.
(Η Γνώσα φεύγει) Γιατί δεν επήες στο περβόλι;
Μερόπη Ούτε πής, ούτε θα ξαναπάω, ούτε θα ξαναβκώ που το σπίτι μου.
Αντώνης Τζαι γιατί;
Μερόπη ΄Αμα εσύ, που είσαι ο στύλλος του σπιθκιού, επαραίτησες τα ούλλα, εγώ γιατί να καρκιοσπάζω τζαι να καρκιοβλαγκώ;
Αντώνης Επαραίτησα τα ούλλα;
Μερόπη Εσύ ίντα λαλείς;
Αντώνης Εσύ ίντα λαλείς !
Μερόπη Τα χωράφκια εγερημώσαν , μα το τράχτορ πάσι μήνες να το ξεκινήσεις. ΄Εσιεις το πεταμένον έξω στην αυλήν τζαι τρων το ο ήλιος η βροσιή τζαι το χαλάζιν. Επκιερώσαμεν τα μαλλοτζιέφαλα μας να το γοράσουμεν, μα έσιεις το να κάθεται ν'αγιώννει. Φέτος ούτε εσπύραμεν ούτε εθερίσαμεν τζαι τρώμεν που τη μάναν. Η μηχανή του περβολιού εν χαλασμένη. Κάθε μέρα λαλώ σου το, μα φκιάκουφα. Σαν να το λαλώ του τοίχου. Τζαι ρωτώ σε. Εγώ, με τούτα ούλλα που θωρώ, γιατί νάχω την ένοιαν των περβολιών τζαι των χωραφκιών; Πάρ'το απόφαση. Που δα τζαι δα θάχω μόνον την ένοιαν του σπιθκιού μου.
Αντώνης Φάκκα. ΄Οτι θέλεις κάμε. Δεν με νοιάζει.

Μερόπη Πάει τζαιρός που ένα μόνο σε νοιάζει.
 Αντώνης Πκοιο;
 Μερόπη **(μικρή σιωπή)** Η καλοπέραση . **(Κάνει να πάει μέσα)**
 Αντώνης Ελόγιασα τη Γνώσαν.
 Μερόπη Ελόγιασες τη Γνώσαν!
 Αντώνης Ναι. Έδωκα τον λον μου.
 Μερόπη Σε πκοιον;
 Αντώνης Στον Νικόλαν.
 Μερόπη Πότε;
 Αντώνης Πριν λλίον.
 Μερόπη Πού τον είδες; Πού εβρεθήκετε;
 Αντώνης Εν πίσω στην αυλή. Ήρτε για δουλειάν του χωρκού.
 Μερόπη Έδωκες τον λον σου, χωρίς να την ρωτήσεις;
 Αντώνης Η Γνώσα δεν ιβκαίννει που την βουλή μου.
 Μερόπη Χωρίς να το πεις στο γιο σου, χωρίς να το πεις στη γεναίκα σου!
 Αντώνης Εσύ έμαθες το. Θα το μάθει τζι ο γιος σου. Θα το μάθει τζι η Γνώσα.
 Μερόπη Ούτε καν της το είπες δηλαδή.
 Αντώνης Δεν επρόλαβα. Πότε να της το πω;
 Μερόπη Τωρά που βκήκεν έξω.
 Αντώνης Δεν εν ώρα τωρά.
 Μερόπη Τζαι πότε εν η ώρα;
 Αντώνης Θέλω νάχουμεν ώραν ομπρός μας τζαι νάμαστε μόνοι μας.
 Μερόπη Γιατί νάσαστε μόνοι σας;
 Αντώνης Για νε μεν την επηρεάσετε αρνητικά. Για να την καταφέρω.
 Μερόπη Για να την καταφέρεις!
 Αντώνης Ναι.
 Μερόπη Κόρη Γνώσααα... κόρη Γνώσααα...
 Αντώνης Άφης την είπα σου. Δεν εν ώρα τωρά.
 Μερόπη Κόρη Γνώσααα
 Αντώνης Θέλεις να τσακκωθούμεν; Ρωτώ σε. Θέλεις να μας ακούσει το χωρκόν;
 Μερόπη Ας μας ακούσει ο κόμος ούλλος.
 Αντώνης Ο Γαμπρός εν πίσω στην αυλήν.
 Μερόπη Κόρη Γνώσααα... κόρη Γνώσααα
 Γνώσα ΄Ιντα με θέλετε πάλε;
 Μερόπη Ο τζύρης σου ελόγιασε σε.
 Γνώσα Εγώ δεν είμαι για λογιάσματα.
 Αντώνης Είσαι ανήλικη ;
 Γνώσα Δεν κάμνω για λογιάσματα.
 Μερόπη Γιατί δεν κάμνεις για λογιάσματα;

- Αντώνης Πρώτα πρώτα πρέπει να μάθεις πκοιος εν πόνει.
 Γνώσα Δεν με ενδιαφέρει.(φεύγει)
 Αντώνης Θωρείς; Εσύ φταίεις. Είπα σου...δεν ήταν ώρα τώρα. Μα φκιάκουφα. Ξεροτζιέφαλη εγεννήθηκες ,ξεροτζιέφαλη θα πεθάνεις.(Μπαίνει από την αυλή ο Νικόλας)
- Νικόλας Καλημέρα θκεια Μερόπη.
 Μερόπη Καλημέρα.
 Νικόλας Δεν εν κοντά σας η διαρροή θκειε Αντώνη. Όμως είμαι σίουρος. Δαμέ στην γειτονιάν έν η βλάβη. Θα την ανακαλύψω.
- Αντώνης Είμαι σίουρος λεβέντη μου.
 Νικόλας Είπε σου τίποτε ο θκειος μου ο Αντώνης θκεια Μερόπη;
 Μερόπη Είπε μου .
 Νικόλας Εσύ ίντα λαλείς;
 Μερόπη Θα τα κουβεντιάσουμεν τζαι θα τα πούμε Νικόλα.Το κάθε τι με την ώραν του.
- Νικόλας Φχαριστώ θκεια. Φχαριστώ πολλά. Θα πά να πάρω στη μάνα μου τα καλά μαντάτα.

Β ΠΡΑΞΗ

Απόγευμα αργά. Ακούεται ένα δημοτικό τραγούδι. Όλοι στη σκηνή, εχτός από τον Χάρη και τον Τάσο.Στο τραπέζι υπάρχει ποτό και λίγα τσιμπίματα.

- Αντώνης (Σηκώνει το ποτήρι του) Εις υγείαν τζαι ώρες καλές..
 Μαρία Όρες καλές τζι ευλοημένες.
 Αντώνης (Πίνει) Κάτι αρκίνησες να μας λαλείς κυρία Μαρία.
 Μαρία Ναι. Έθελα να πω ότι έναν γιον τον έχω.Τζι ό,τι έχω τζαι δεν έχω εν δικά του.Τι θα τα κάμω; Θα τα πάρω μιτά μου;
 Αντώνης (Πίνει) Πκοιος είπε για περιουσίες τζαι κληρονομιές ; Περιουσίες έχουμεν εμείς. Μακάρι νάχουν σιέρκα τζαι όρεξη να τες φροντίζουν.
 Μαρία Θωρώ τη Μερόπη μουλλωτήν τζαι συλλοϊσμένην τζι ούλλα περνούν που τον νουν μου.
 Αντώνης Του κάθε γονιού, άμα έρτει η ώρα να φτερατζίσει τζαι να φύει το παιδίν του, στοιχίζει του.
 Μαρία Μα οι δικοί μας δεν θα πάσι μακρυά .Δαμέ κοντά μας θα ζήσουν.
 Αντώνης Τζαι να θέλουν δεν τους αφήνω να φύουν.Σπίτιν τζυνούρκο θα τους χτίσω πίσω στην αυλήν, όπως το θέλουν. Να ζήσουν να το σαίρουνται χρόνια πολλά, αγαπημένοι με την ευτζιή μου.(Μπαίνουν ο Χάρης και ο Τάσος, με στρατιωτικά)
 Χάρης Καλησπέρα.

- Αντώνης Καλησπέρα.
 Χάρης ΄Ιντα γιορτάζετε;
 Αντώνης Χαρές μεγάλες. Λογιάζουμεν την αρφήν σου.
 Χάρης Χωρίς να μου τηλεφωνήσετε;
 Αντώνης Δεν εν εσέναν που λογιάζουμεν παλλικάρι μου.
 Χάρης ΄Εναν αρφόν έσει. Εν σωστόν να λείπει που τες χαρές της;
 Αντώνης Σήμερα, είπαμε να βρεθούμεν να δώκουμεν λόν. Στες χαρές, στους χορούς τζαι στα τραπέζια θάσαι παρόν τζι εσύ τζι ο φίλος σου. ΄Εσιετε τον λόν μου.
 Χάρης Καλά ρε μάνα...ο τζύρης μου δεν με υπολογίζει. Εσύ όμως δεν εθεώρησες σωστόν να κάμεις έναν τηλεφώνημα;
 Τάσος Δεν πειράζει. Φτάννει που ήρτες, έστω τζαι τυχαία ρε φίλε.
 Χάρης Εσένα δεν σε ρώτησα. Εσύ κόρη γιατί δεν ειδοποίησες τον αρφόν σου, ότι λογιάζεσαι; Ρωτώ σε κόρη. Απάντα μου. Εκατάπκιες τη γλώσσα σου;
 Γνώσα Εγώ πάει τζαιρός που εκατάπκια τη γλώσσα μου.
 Χάρης Γιατί; Φοάσαι κανέναν; Αναγκάζουν σε να κάμεις δουλειές που δεν τες θέλεις;
 Αντώνης Η Γνώσα δεν κάμνει τίποτε, χωρίς τη θέλησην της.
 Χάρης Να τη ρωτήσουμεν.
 Αντώνης Θα της κάμεις ανάκριση;
 Χάρης Να μας απαντήσει σε τούτον που τη ρωτούμε.
 Αντώνης Μα εσύ τη ρωτάς. Εσύ μόνος σου κάμνεις υποθέσεις τζαι πλάθεις ιστορίες.
 Ελένη Τες υποθέσεις τζαι τες στορίες του σπιθκιού, όσοι έχουν νουν κουβενκιάζουν τες μόνοι τους.
 Χάρης Πε μας αδερφούλλα μου, εν με την θέληση σου που σε λογιάζουν ή με το ζόρι; (μικρή σιωπή) Θ' ανοίξεις το στόμα σου να βκάλεις πολοήν η να θυμώσω;
 Αντώνης Να θυμώσεις!
 Χάρης Να θυμώσω ναι.
 Τάσος Κανεί ρε Χάρη.
 Αντώνης Δεν έσιεις δικαίωμα να της μιλήσεις, όϊ να της θυμώσεις.
 Χάρης Πκοιος μου στερεί το δικαίωμα;
 Αντώνης Εγώ που την έφερα στον κόσμο.
 Χάρης Που την έφερες στον κόσμο για να τη βασανίζεις.
 Αντώνης Πκοιος σου είπεν ότι τη βασανίζω;
 Χάρης Γιατί εν ανάγκη να μου το πουν; Δεν το θωρώ μόνος μου;
 Αντώνης ΄Ιντα θωρείς μόνος σου;
 Χάρης Ότι εν άκκεφη, ανόρεχτη, ξεθεωμένη. Ότι δεν έσει δύναμη ν' ανοίξει το στόμαν της να πει δκυο λέξεις...«θέλω τον η δεν τον θέλω»

- Αντώνης Εν που την αντροπήν της. Τζι η μάνα σου,άμα ελογιάζετουν
δεν έβκαλε λέξην που την αντροπήν της
- Χάρης Περιπαίζεις με τζιόλας.
Τάσος Πάμε να φύουμεν.
Χάρης Πού να πάμεν;
Τάσος Οπουδήποτε. Δεν εν ώρα να λύσετε τες διαφορές σας.
Μαρία Συγνώμη. Εν εμείς που πρέπει να φύουμεν.
Αντώνης Τούτοι, που ήρταν ακάλεστοι, να φύουν.
Χάρης Ώστε παραδέχεσαι ότι εν επί σκοπού που δεν με κάλεσες .
Αντώνης Ναι.
Χάρης Τζι ο λόγος;
Αντώνης Για να μεν γενεί τούτον που γίνεται.
Χάρης Εσύ ρε μάνα ίντα λαλείς; Εκλειοστόμιασες; Φοάσαι τζι εσύ
να μιλήσεις; Μίλα. Άμα είμαι εγώ ομπρός να μεν φοάσαι
κανέναν.
- Αντώνης Κοιτάτε ρε ίντα παλλικαράν έκαμα τζι εν τον υπολόγιζα.
Μαρία Συγνώμη ρε Χάρη, μα είμαι μάνα τζαι θέλω να ξέρω.
Αν είσαι ενάντιος σε τουν το συνοικέσιον πρέπει να μας πεις
τον λόγον.
- Χάρης Εγώ θέλω ν'ακούσω που το στόμαν της αρφής μου,
ότι τούτον που κάμνει εν με τη θέλησην της.
- Μαρία Τούτο θέλω να το ακούσω τζι εγώ.(σιωπή)
Ελένη Μίλα κόρη. Κάτι σε ρωτούν. **(Τρέχει προς τα μέσα
κλαίοντας)**
- Μαρία Άτε Νικόλα μου πάμεν, μα θα το πω να τ'ακούσουν τζαι να
τ'ακούσεις τζι εσύ τζι ας μαραζώσεις. Κάλλιον να λυπηθείς
τωρά, παρά να λυπάσαι τζαι να σσωμπίνεις σ'ούλλη σου τη
ζωή.Αν δεν συμφωνήσουν μεταξύ τους τζαι να μας πούν
καθαρά το ναι, εγώ τουλάχιστον δεν θα ξανάρτω για τούν το
σκοπόν σε τουν το σπίτι.
- Νικόλας Στάθου ρε μάνα .
Μαρία Πάμεν είπα . **(Ξεκινούν να φύουν)**
Αντώνης Θάρτω τζι εγώ μιτά σας Μαρία .Εμένα να ακούτε.
Μαρία Όι Αντώνη. Να εξηγηθείς πρώτα με τους δικούς σου
(Φεύγουν)
- Αντώνης Θωρείς; Αρέσκει σου τωρά;
Χάρης Είπα σου ότι τη Γνώσαν θέλει την τζι ο Τάσος.
Τζι έπρεπεν να πάρεις τζαι τη γνώμην της.
Αντώνης Ίντα να κάμω του φίλου σου; Ήρτε δεύτερος.
Χάρης Ήρτε δεύτερος!
Αντώνης Συγνώμην τζιόλας ρε Τάσο, μα έτσι έτυχε .

- Χάρης Ὡστε ήρτε δεύτερος...ώστε ήρτε δεύτερος...**(πάει για καβγά)**
- Τάσος Ρε Χάρη...ρε Χάρη...ρε Χάρη μιλώ σου.
Χάρης Ἄφης' με
Τάσος Δεν εν ώρα του καβκά. Σταμάτα.
Χάρης Ἄφη' με λαλώ σου
Τάσος Εεε δεν θα σ' αφήκω. Θα μ' ακούσεις.
Χάρης Κανέναν τζαι τίποτε δεν θέλω ν' ακούσω.
Τάσος Πρόσεξε τι θα σου πω τζαι βελόνιασε. Ούτε δικηγόρο θέλω, ούτε προξενητήν ούτε πρωτοπαλλίκαρον. Τζαι στόμαν έχω τζαι γλώσαν τζαι σιέρκα τζαι καρκιάν. Τζι αν εν για μέναν που γίνεται ο καβκάς, εν άσκοπα που γίνεται. Γιατί εγώ καθαρίζω μόνος μου. Ἐζησες με τζαι ξέρεις με.**(μικρή σιωπή)** Εγώ θα την έβρω μόνην της τζαι θα την ρωτήσω. Τζι αν μου πει το ναι, ούτε ο τζύρης της μπορεί να σταθεί εμπόδιον ούτε η μάνα της, ούτε ακόμα τζι εσύ, αν αλλάξεις γνώμην **(Φεύγει)**
- Αντώνης Καλά ρε βυζανιάρικο, που τρέσει ακόμα γάλαν που το στόμα σου. Δοκίμασε να της κοντέψεις τζαι κανονίζω σε. Αν μεν σου τα κόψω τζαι να τα πετάξω στους κάττους, να ββάλω τα παντελόνια τζαι να φορώ φουστάνια.
(Κάνει να φύγει)
- Μερόπη **(Τον ψαρεύει. Του μιλά τάχα με ενδιαφέρον, ενώ τον θέλει να φεύγει και θέλει να μάθει και πότε θα στραφεί)**
Πού θα φύεις να πάεις;
- Αντώνης Επί τέλους. Ἐβκαλες μιλιάν;
- Μερόπη Πού θα πάεις έτσι ώραν;
- Αντώνης Τόσην ώραν πού ήταν ο νους σου, να πεις έναν λον να υποστηρίξεις τον άντρα σου;
- Μερόπη Θα αρκήσεις νάρτεεις;
- Αντώνης Θάρτω όποτε τελειώσω.
- Μερόπη Ἴντα έσιεις να κάμεις;
- Αντώνης Να βρεθώ με τους φίλους μου, για να ξεχάσω τους οχτρούς μου τζαι τα πάθη μου.
- Μερόπη Κάτσε να κουβεντιάσουμεν. Νάβρουμεν μιαν λύσην.
- Αντώνης Είσαστεν πολλοί τζι είμαι ένας. Τζι εν θα τα ββάλω πέρα. Θα κουβεντιάσω όποτε θέλω τζι όπου θέλω τζαι με τον καθέναν ξεχωριστά.**(Φεύγει)**
- Χάρης **(Βάζει ποτό)** Γιατί άρκησες να μου τηλεφωνήσεις; Ὅσον τζι εκαταφέραμεν να πάρουμεν άδεια.
- Μερόπη Το μεσομέριν μού είπεν ότι τους εκάλεσεν νάρτουν σήμερα να τα τελειώσουν.

- Χάρης Που το κάχριν μου θα τσακρίσω. Δεν με χωρούν οι τόποι.
Λαλώ να πάω στον καφενέν, ν'ακούσω κανένα ψέμα να
ξεθυμάνω
- Μερόπη Κάτσε τζαι θέλω σε. Εεε μανά, λάμνε μέσα να δεις ίντα
κάμνει η Γνώσα. Τζαι μείνε να της κάμνεις συντροφικιάν.
- Ελένη Να πάω. Τόσην ώραν δεν την αθθυμήθηκεν κανένας. Έφυεν
φυρμένη που το κλάμαν, μα κανένας δεν ενοιάστηκεν να
πά να τη δει τζαι να της πει ένα λον γλυτζιύ.
- Μερόπη Εσύ γιατί δεν επήες;
Ελένη Γιατί θέλω να προλάβω τα σειρόττερα. (**Φεύγει**)
- Μερόπη Κάτσε.
Χάρης Πε μου ίντα θέλεις τζι άφης με να φύω.
Μερόπη Κάτσε λαλώ σου.
Χάρης Τριβιτζιάζομαι. Θα βκω που τα ρούχα μου. Δεν αντέχω να
κάθομαι.
- Μερόπη Βάλε τζι άλλον ποτόν να πκιείς.
Χάρης Θα πκιώ στον καφενέν.
Μερόπη (**Βάζει και του το δίνει**) Πκιε το, ν'αντέξεις τζείνον που
θ'ακούσεις.
- Χάρης Εμέναν πκιον, ό,τι τζαι ν'ακούσω, δεν ιδρώννει τ'αφτι μου.
Μερόπη Σαν τούτον που θ'ακούσεις δεν εξανάκουσες τζι ούτε θα
ξανακούσεις. Πκιε το λαλώ σου.
- Χάρης (**Το πίνει**) Ακούω.
Μερόπη Τούτον που θα σου πω ξέρομεν το μόνον εγώ, η γιαγιά σου
τζαι τζείνοι που τα κάμαν.
- Χάρης Πκοιοι το κάμαν τζι ίντα κάμαν; (**σιωπή**) Πκοιοι το κάμαν
τζι ίντα κάμαν;
- Μερόπη Σφίξε τα δόνκια σου. Δάκκα τη γλώσσα σου , να μεν
φωνάξεις.
- Χάρης Πκοιοι το κάμαν τζι ίντα κάμαν;
Μερόπη Ο τζύρης σου με την αρφήν σου.
Χάρης Ίντα κάμαν ο τζύρης μου με την αρφήν μου;
(**μικρή σιωπή**) Μίλα.
- Μερόπη Την ατιμίαν που δεν χωρεί ο νους σου.
Χάρης Ίντα ατιμίαν;
- Μερόπη Πάνω στο νυφικό μου το κρεβάτι.
Χάρης Πάνω στο νυφικό σου το κρεβάτι!
Μερόπη Ναιαιαι.
Χάρης (**Σιωπή**) Μέμπα τζι εφαντάστηκες το;
Μερόπη Είδα τους με ταμμάδκια μου.
Χάρης Οι παραλοϊσμένοι θωρούν τζι ακούουν πράματα της
φαντασίας.

Μερόπη (μικρή σιωπή) Εξίβκαλα την τζι εμολόησεν μου το .
Χάρης Είπεν σου το η ίδια!
Μερόπη Ναι.
Χάρης Πότε τους είδες;
Μερόπη Πριν έρτεις με άδειαν την περασμένη φοράν.
Χάρης Γιατί δεν μου το είπες;
Μερόπη Έθελα να σιουρευτώ τζι ύστερα να σου το πω.
Χάρης Πότε σου τόπεν;
Μερόπη Άμα έφυες.
Χάρης (σιωπή) Εν με τη θέλησην της ή με το ζόριν που την έπκιασεν;
Μερόπη Με το ζόριν.
Χάρης Μέμπα τζαι εφοήθηκεν τζι είπεν σου ψέματα;
Μερόπη Λαλείς να μεν ιξεχωρίζω το ψέμαν που την αλήθκειαν;
Χάρης Είπε σου πότε αρκινήσαν;
Μερόπη Την περασμένην Λαμπρήν.
Χάρης (Μεγάλη σιωπή. Βάζει και πίνει.) Τι σκέφτεσαι να κάμεις;
Μερόπη Εγώ μόνη μου να κάμω; Βκάλλεις τη μοίρα σου έξω που την κατάραν που μας ήβρεν; Είσαι γιος μου τζι εν αρφή σου.
Χάρης Τι θέλεις να κάμουμε;
Μερόπη Τι πρέπει να κάμουμεν ρωτάς, όι τι θέλω να κάμουμεν.
Γιατί τζείνον που θέλω έναν ένει. Να τον ισφάξω με τα ίδια μου τα σιέρκα. Να τον δω χαμέ νεκρόν, να τρεχολοά το γαίμαν του, να το γλύφουν οι σιύλλοι, τζι ας πεθάνω.
Χάρης (μικρή σιωπή) Τζαι τζείνον που πρέπει πκοιον εν πόνει;
Μερόπη Να το σκεφτούμεν. Να το μελετήσουμεν.
Χάρης Να τον καταγγείλουμε στην αστυνομία.
Μερόπη Να τον καταγγείλουμε στην αστυνομία!
Χάρης Ναι
Μερόπη Για να μπει στη φυλακή τζαι σε δκυο τρία χρόνια να βκεί να συνεχίσει τα έσχη του.
Χάρης Σκοπεύεις να συνεχίσεις να ζεις μαζίν του;
Μερόπη Ο θεός να μεν μ' αφήκει.
Χάρης Τότε ίντα σε νοιάζει; Όπου θέλει ας πάει τζι ότι θέλει ας κάμει.
Μερόπη Σκέφτεσαι τούτα που λαλείς ή λαλείς τα για να μαντέψεις τη σκέψη μου;
Χάρης Περνούν που τον νουν μου.
Μερόπη Τα άλλα που πρέπει να περάσουν που τον νουν σου, γιατί δεν περνούν ;
Χάρης Πκοια άλλα;

- Μερόπη Το ρεζίλλικιν, η ρετσινιά, ο ξεφτιλισμός της αρφής σου, αν μαθευτεί τούτον το πάθημα της, δεν περνούν που τον νουν σου; Γιατί άμα το μάθει η αστυνομία, θα το μάθει ο κόσμος ούλλος .Θα το γράψουν οι εφημερίδες την επόμενην ημέραν
- Χάρης Ακούω τη γνώμη σου.
- Μερόπη Τούτη η δίκη πρέπει να γενεί στα κρυφά.
- Χάρης Δηλαδή;
- Μερόπη **(μικρή σιωπή)** Θα τον ψατζιέψω.
- Χάρης Θα τον ψατζιέψεις!
- Μερόπη Ναι.Θα τον ποτίσω φαρμάτζιν.
- Χάρης Δκιώξε τον να πα στ'ανάθθεμαν.
- Μερόπη Δεν τον ιξέρεις καλά.Κανένας δεν ημπορεί να τον ιβκάλει που το σπίτι ζωντανόν. Μόνον αν πεθάνει θάβρει ησυχίαν η αρφή σου.
- Χάρης Θέλεις να τον σκοτώσεις για να γλιτώσει η κόρη σου η για πάρεις εκδίκηση;
- Μερόπη Τζαι για το έναν τζαι γα το άλλον.
- Χάρης Πκοιον σε κάφκει παραπάνω;
- Μερόπη Εσέναν πκοιον σε κάφκει;
- Χάρης Εγώ είμαι όπως το πουλλίν το δκιαβατάρικον.
- Μερόπη Εκατάλαβα. Μόνον το τομάρι σου σ'ενδιαφέρει.
- Χάρης Θα πάς φυλακή. Θα γενεί νεκροψία.Θ'ανακαλυφτεί τζαι το φονικόν τζι ο τρόπος που εγίνη.Θα μπλέξεις άσιημα.
- Μερόπη Να μπλέξω. Να πάω φυλακή. Καλλίττερα στη φυλακή, παρά στο σπίτι μου. Γιατί η φυλακή εν παράδεισος τζαι το σπίτι μου εν κόλαση με τούτα που θωρώ, π'ακούω τζαι ζιώ. Αν αντέχεις, έλα μια νύχτα στα κρυφά,να τον ακούσεις να μουγγρίζει που πάνω στην αρφή σου τζαι ξαναλαλούμεν τα. Σκέφτου τη μάνα σου που τον θωρεί τζι ακούει τον μέρες τζαι νύχτες. Δίκλα δε με μες τ'αμμάδκια. Μπορείς να λοαρκάσεις το μαρτύριον της μάνας σου; Θέλεις να με δεις ξιλοϊσμένη; Καλλίττερα στη φυλακή παρά στο φρενοκομείο.
- Χάρης Στάθου ρε μάνα. Ηρέμησε ρε μάνα. Να σκεφτούμεν τι να κάμουμεν.
- Μερόπη Εσκέφτηκα. Επέρασεν τζαι κάτι άλλον που τον νουν μου. Μα για τούτο θα χρειαστώ βοήθειαν τζι εν θέλω να σε μπλέξω.
- Χάρης Ίντα εσκέφτηκες τζι ίντα βοήθεια θα χρειαστείς;
- Μερόπη Δυστύχημα.
- Χάρης Ίντα δυστύχημα; Πού τζαι πώς;

- Μερόπη Δαμέ στην αυλή μας, μπροστά σε άλλους. Νάχουμεν μάρτυρες πως εν δυστύχημα.(**μικρή σιωπή**) Θα τον μεθύσουμε. Πάνω στο μεθύσιν του τραβά μασιέριν. Εξανάκαμεν το μέσα στους καφενέδες.Είδες τον. Είδαν τον πολλοί. Τούτον εν τζαι καλή μαρτυρία. (**μικρή σιωπή**) Άμα μεθύσει τζι αρκέψει να παραπατά,ν'αρκέψουμε να του λαλούμεν κουβέντες που τον πειράζουν.Με τρόπον όμως, που να μεν υποψιαστεί ούτε τζείνος ούτε οι άλλοι ότι το κάμνουμεν επί σκοπού. Άμα σηκωθεί τζαι τραβήσει το μασιέριν τζαι δούμε να παραπατά, θα δώκουμεν πάνω του, τάχα για να του το πάρουμεν.Τζι όπως θα το κρατά, εσύ που δύνασαι περίτου,να πκιάσεις το σιέριν του σφιχτά,να το ξηστρέψεις τζαι το μασιέρι να βρεθεί στα σωθικά του.Δαμέ στο στήθος, (**χτυπά το στήθος της**) στη θέσην της καρκιάς.
- Χάρης (**μικρή σιωπή**) Πόσον τζαιρόν το μελετάς ;
- Μερόπη Που την ημέραν που τους επρωτόδα.
- Χάρης Τζι όσον μεθυσμένος τζι αν ένει, νομίζεις ότι μπορούμε να τον βάλουμε χαμέ με σιέρκα όφκαιρα;
- Μερόπη Καλού κακού θα σου έχω μασιέρι με λεπίδα μουττερήν πάνω στο τραπέζι.
- Χάρης Τους μάρτυρες τους αξιόπιστους πού θα τους έβρεις;
- Μερόπη Ναν ομπρός η αρφή σου, η γιαγιά σου, ο φίλος σου.
- Χάρης Τούτοι εν δικοί μας. Δεν θαν αξιόπιστοι.
- Μερόπη Θα πω τζαι του Νικόλα τζαι της μάνας του.
- Χάρης Μα θα έρτουν;
- Μερόπη Θα τους καταφέρω.
- Χάρης Τζαι πότε λοαρκάζεις να το κάμουμε ;
- Μερόπη Είπες να το κάμουμε!
- Χάρης Ίντα να κάμω;Δεν θέλω να σε δω να σαπίσεις μέσα στη φυλακή.
- Μερόπη Ευχαριστώ.Τωρά είσαι πιστός, είσαι γνήσιος γιος μου. Έλα να σε φιλήσω. Άτε, λάμνε τζει που θα πάς τζαι μεν ιβκάλεις λέξην που το στόμα σου. Σε κανέναν.(**Ο Χάρης πάει να μπει στο σπίτι**) Είπες ότι θα πήαινες στον καφενέ.
- Χάρης Εστράντζυσεν το στόμα μου. Θέλω να πκιω λλίο νερό.
- Μερόπη Πίννεις στον καφένε. Προτιμότερο να μεν σε δουν. Ούτε η μια ούτε η άλλη.Δεν θέλω να βάλουν υποψίες . Δεν θα τους φανερωθώ ούτε τζι εγώ.Θα φύω.Θα πάω δίπλα στη γειτονιά. (**Φεύγουν**)
- Αντώνης (**Βγαίνει από μέσα και κουνά με νόημα το κεφάλι του**)

ΣΚΗΝΗ 2

Βράδυ. Ακούεται ένα λαϊκό τραγούδι από ένα ραδιοκασετόφωνο στο τραπέζι. Ο Τάσος χορεύει. Ο Χάρης κάθεται στο τραπέζι. Πίνει και τσιμπολογά και συνοδεύει το τραγούδι.

Ελένη (Βγαίνει από μέσα) Ενόχτωσεν. Έσειι που το δείλις που γλεντάτε. Οι γειτόνοι θ'αρκέψουν να διαμαρτύρονται.

Χάρης Έαμα γλεντούν οι γειτόνοι, εμείς δεν κάμνουμεν παράπονο.

Ελένη Την αρφή σου, που δεν έσειι δύναμη να σταθεί στα πόδια της, δεν την λυπάστε;

Χάρης Όπως τη θωρώ τζαι μελετώ την, θαρκούμαι ότι η Γνώσα παριστάννει την άρρωστη, για να την αφήνουν ήσυχη.

Ελένη Πκοιοι να την αφήνουν ήσυχη;

Χάρης Ούλλοι που γυρόν.

Ελένη Τζαι πόθθεν να την αφήνουν ήσυχη;

Χάρης Που τες δουλειές. Ξέρεις να την ενοχλεί κάτι άλλο;

Ελένη Εσύ ξέρεις;

Χάρης Εν εγώ που ρωτώ.

Ελένη Για να ρωτάς κάτι θα ξέρεις..

Χάρης Ρωτώ γιατί δεν ιξέρω τζαι θέλω να μάθω που σέναν την πολύξερην.

Ελένη (αλλάζει κουβέντα) Ίντα γιορτάζετε σήμερα τζαι ξεφαντώννετε;

Τάσος Που σήμερα αρκινούμε να μετρούμεν ανάποδα .

Ελένη Δεν καταλαβαίννω.

Τάσος Εμείναν μας εκατόν ημέρες να απολυθούμεν.

Ελένη Λοαρκάζετε να πάτε πίσω πόψε;

Τάσος Με το ποτόν που ήπκιαμεν αποκλείεται. Τζι ας φάμε φυλακή.

Ελένη Τζι οι εκατόν ημέρες ας γενούν εκατονπενήντα.

Τάσος Συνηθισμένα τα βουνά στα σιόνια.

Ελένη Καλά ρε κοπελλούδκια. Έστερα θα φέρει ο φούρνος την πυράν.

Τάσος Πότε ύστερα;

Ελένη Έαμα θα τά'βρετε ούλλα βουνόν ομπρός σας.

Τάσος Να σε ρωτήσω κάτι τζυρά; Εσύ, που είσιες πάντα τον νουν σου, ήβρες τα ούλλα κάμπους τζαι ισιώματα ομπρός σου;

Ελένη Εγώ πκιερώννω αμαρτίες άλλων.

Τάσος Είτε αμαρτίες δικές σου πκιερώννεις είτε αμαρτίες άλλων, σημασίαν έσειι ότι πκιερώννεις. Εγώ προτιμώ να πκιερώννω αμαρτίες δικές μου, παρά αμαρτίες άλλων.

Χάρης Έσειεις όρεξη για κουβέντα ρε Τάσο;

- Τάσος Ρωτά με. Να μεν της απαντώ;
 Χάρης Με εν εσύ που την ρωτάς.
 Τάσος Συγνώμη..έκαμα λάθος.Βαρ' μου πιπέρι στη γλώσσα.
 Χάρης Πάμε να φύουμεν.
 Ελένη Πού θα πάτε μεθυσμένοι;
 Χάρης Παρπατητοί στον καφενέ θα πάμε. Ξεκίνα ρε.
 Ελένη Τούτα πκοιος θα τα σηκώσει που το τραπέζι;
 Χάρης Πον να στραφούμεν σηκώννουμεν τα.
(Η Ελένη σηκώνει το τραπέζι. Μπαίνει ο Αντώνης από το δρόμο)
 Αντώνης Εν πόσσω μου που φύαν τα ρεμάλια ;
 Ελένη Δεν τους είδες να βκαίνουν;
 Αντώνης Είδα τους εις τη στράτα, μα κάμαν πως δεν με είδαν.
 Ελένη Μπορεί τζαι να μεν σε είδαν.
 Αντώνης Εμεθοκοπούσαν ;
 Ελένη Κατά μάναν κατά τζύρην.
 Αντώνης Εσύ έμεινες κοτζιάκαρη να μου κάμνεις παρατήρηση.
(Η Ελένη τα μαζεύει για να πάει μέσα) Το μπουκκάλιν
 άφησ' το στο τραπέζι.
 Ελένη Όπως διατάξεις γαμπρέ μου. **(Φεύγει. Ο Αντώνης
 βάζει και πίνει. Μπαίνει από το δρόμο η Μερόπη)**
 Μερόπη Πίννεις μόνος σου;
 Αντώνης Ίντα να κάμω; Είμαι μόνος μου μέσα στο ίδιο μου το σπίτι.
 Μερόπη Μέμπα τζι εν εσύ που φταίεις;
 Αντώνης Φταίω εγω που με αποστρέφονται οι δικοί μου;
 Μερόπη Άπλωσε το σιέρι σου τζαι θα το πκιάσουν.
 Αντώνης Η πρώτη που δεν το πκιάννει είσαι εσύ.
 Μερόπη Πότε μου άπλωσες το σιέρι με καλοσύνη; Ή έστω με
 συμπόνια. Δεν λαλώ με αγάπη, γιατί έτσι πράμα δεν ένιωσα
 ποττέ μου.
 Αντώνης Εξέχασες τα νιάτα μας, που είμασταν πασ' τ'άρπουρα μας;
 Μερόπη Αν εν τον πόθον που εννοείς αγάπη, είσαι γελασμένος.
 Αντώνης Έλα κάτσε να πκιείς ένα μαζί μου, ν'αθθυμηθούμεν τα
 παλιά.
 Μερόπη Να κάτσω, για να μεν παραπονιέσαι.
 Αντώνης Να κάτσεις επειδή θέλεις, όι επειδή παραπονιούμαι.
 Μερόπη **(Κάθεται)**
 Αντώνης Δόξα σοι ο θεός. Να πάω να χτυπήσω την καμπάνα.
 Μερόπη Βάλε έναν ποτό.
 Αντώνης Να σου βάλω δκυο.
 Μερόπη Ένα! Να ξέρουμεν ίντα λαλούμεν τζι ίντα κάμνουμεν.
 Αντώνης Εγώ δηλαδή, που πίννω περίτου, δεν ιξέρω ίντα λαλώ
 τζι ίντα κάμνω.

- Μερόπη Ο καθένας μετρά τη δύναμην τζαι την αντοχήν του.
 Αντώνης Εις υγείαν.
- Μερόπη Εις υγείαν. **(Πίνουν)**
 Αντώνης Πε μου ρε ίντα θέλεις που λλόου μου, πέρκι καταφέρουμε
 να γενούμεν σαν πρώτα.
- Μερόπη Ούτε τα πρώτα θέλω ν'αθθυμούμαι, ούτε τα ύστερα.
 Αντώνης Θέλεις να φύω τζαι να σ'αφήκω;
 Μερόπη Τούτος εν δικός σου λοαρκασμός.
 Αντώνης Ο γιος μας επήρεν τον δρόμον του, καλόν η κακόν δεν με
 νοιάζει πκιον, μα την κόρη μας δεν την λυπάσαι;
- Μερόπη Γιατί να την λυπηθώ;
 Αντώνης Που θα μας θωρεί χωρισμένους;
 Μερόπη Παρά να μας θωρεί αγκρισμένους, κάλλιο χωρισμένους.
 Αντώνης Προτού αποφασίσουμε, ας πάρουμεν τζαι τη γνώμην τους.
 Μερόπη **(σιωπή)** Άκου να δεις ίνταν που σκέφτηκα. **(σιωπή)**
 Αντώνης Ακούω.
 Μερόπη Προτού αποκατασταθεί η κόρη μας, ούτε τζι εγώ θέλω να
 χωρίσουμε. Αν χωρίσουμε, θα δυσκολευτεί νάβρει γαμπρόν
 άξιον της, γιατί θα κουβαλεί τη ρετσινιάν του χωρισμού μας.
 Να την παντρέψουμεν πρώτα τζι ύστερα χωρίζουμεν.
- Αντώνης Αν ήβρες γαμπρόν άξιον της τζι αν τη θέλει τζι αν τον θέλει,
 να την παντρέψουμεν.
- Μερόπη **(σιωπή)** Ο Νικόλας εν καλός .Τζαι το κυριότερον αγαπά
 την. Έσεις δίκαιον να τον θέλεις για γαμπρό μας .Αν μεν
 αλλάξεις γνώμην, πε τους νάρτουν να τα τελειώσουμεν.
 Τζαι πε τους, ότι τωρά είμαστεν ούλλοι σύμφωνοι.
- Αντώνης Εξηγήθηκες με τον γιον σου;
 Μερόπη Δεν εξηγήθηκα, μα θα εξηγηθώ.
 Αντώνης Να εξηγηθείς καλά. Να μεν φέρουμεν άδικα πάλε τα
 πλάσματα στο σπίτι μας. Εν αντροπή.
- Μερόπη Οι νέοι θέλουν τον τρόπον τους . Θέλουν καλόπκισμα.
 Θα τον πετύχω σε ώραν καλήν τζαι θα του μιλήσω με τη
 γλώσσαν της μάνας, που πονεί τζαι υποφέρει.
- Αντώνης Πήαινε πρώτα με τα νερά του..
 Μερόπη Προτού μιλήσω με τον Χάρην, θέλω ν'ακούσω το ναι για
 τον Νικόλαν που την Γνώσαν. Άμα έχω το ναι της Γνώσας,
 εν εύκολον να πείσω τον Χάρην.Τζαι για να μεν λαλεί ότι
 κάμνουμε δουλειές πίσω που την πλάτην του, εσύ να τον
 καλέσεις. Τζι εγώ θα του πω να φέρει τζαι τον φίλον του.
 Να ακούσουν το ναι της Γνώσας που το στόμαν της τζαι να
 το πάρουν απόφασην ότι τούτη η πράξη εν τελειωμένη.

ΣΚΗΝΗ 3

Από το ραδιοκασετόφωνο ακούεται ένα ζεϊμπέκικο. Ο Τάσος χορεύει και ο Χάρης βαρά παλαμάκια. Ο Αντώνης παίζει με το μυτερό μαχαίρι στο τραπέζι. Οι άλλοι κάθονται από δω κι από κει, με ένα ποτήρι ή ένα πιατάκι στο χέρι. Στο τραπέζι είναι ό,τι απέμεινε κι ένας μεγάλος τσίγκινος δίσκος.

Αντώνης (Σηκώνει το ποτήρι του) Εις υγείαν σας. Εις υγείαν κόρη μου. Εις υγείαν γαμπρέ μου .

Νικόλας Εις υγείαν πατέρα.

Αντώνης Είσαι ευχαριστημένη κόρη μου;

Γνώσα Ναι πατέρα.

Αντώνης Είσαι χαρούμενη; Είσαι ευτυχισμένη;

Γνώσα Ναι πατέρα.

Αντώνης Λαλείς το με την καρκιά σου;

Γνώσα Λαλώ το με την καρκιά μου.

Αντώνης Τζι εν θα το μετανώσεις. Γιατί παιδί σαν τον Νικόλα δυσκολοβρίσκεις.

Γνώσα Ξέρω το πατέρα.

Αντώνης Εσύ είσαι ευτυχισμένος γαμπρέ μου;

Νικόλας Όσον δεν ήμουν ποτέ πατέρα.

Αντώνη Τζι έτσι νάσαι ως το τέλος.

Νικόλας Ευχαριστώ.

Αντώνης Να την αγαπάς, να την φυλάεις. Εσύ είσαι που σήμερα τζαι τζύρης τζαι μάνα τζι αρφός της τζαι προστάτης της. Παίρνεις έναν τραντάφυλλο, π'ακόμα να ανοίξει τα φύλλα του να μοσκολοήσει. Παίρνεις έναν πουλλίν, π'ακόμα ν'ανοίξει τα φτερά του να πετάσει που τη φουλιάν του. Καταλαβαίνεις ίντα σου λαλώ! Να την προσέχεις σαν τα μμάδκια σου, γιατί η ομορφκιά εν αθώα. Μα ο κόσμος εν κακός, ο κόσμος εν πονηρός. Τζι ο πονηρός εν εύκολον να παρασύρει τζαι να εκμεταλλευτεί τον αθών. Εμείς θα φύουμεν. Το πώς τζαι το πότε κανένας δεν το ξέρει, παρά μόνον ο θεός τζι μοίρα μας.

Νικόλας Ο θεός να σου χαρίζει χρόνια πατέρα, για νάσαι δίπλα μας.

Αντώνης Ευχαριστώ. Εσύ γεναίκα είσαι ευχαριστημένη;

Μερόπη Άμα εν η κόρη μου ευχαριστημενη, είμαι τζι εγώ.

Αντώνης Εσύ γιε μου;

Χάρης Τζι εγώ το ίδιον.

Αντώνης Πε το καθαρά να τ'ακούσουν ούλλοι.

Χάρης Άμα η αρφή μου εν δεχτή είμαι τζι εγώ.

Αντώνης Εσύ μητέρα ίντα λαλείς;

Ελένη Ίντα να πω εγώ; Τζι αν πω πκοιος θα μ'ακούσει;

Αντώνης Εσύ συμπεθερά;

- Μαρία Εγώ θέλω να τους θωρώ ευτυχισμένους τζαι τους δκυο.
΄Αμα θωρώ τα παιδικιά μου ναν καλά,είμαι τζι εγώ καλά.
- Τάσος Συγνώμην,είμαι τζι εγώ παρόν...
- Αντώνης Είσαι παρόν, μα είσαι ξένος παλλικάρι μου.
- Τάσος Είμαι φίλος τ'αδερφού της. Είμαι φίλος του σπιθκιού.
- Αντώνης Τζι αν είσαι φίλος ,μ'ότι ακούεις, φίλος θα μείνεις.Δεν γίνεσαι γαίμα μας.Τζαι σε κουβέντες τους σπιθκιού μιλά μόνον το γαίμα. Μόνον το γαίμαν έσει άποψην..
- Τάσος Μα είμαι δαμέ, γιατί τζείνον που με έφερεν τζαι κρατά με δαμέ, εν πκιο δυνατόν που τη φιλιάν.
- Αντώνης Λάθος του φίλου σου,που σε κάλεσε,χωρίς να σου εξηγήσει.
- Χάρης Εξήγησε μου.
- Αντώνης Τότε πκοια εν η παρεξήγηση;
- Τάσος Δεν εν του χαρακτήρα μου να τα παραιτώ εύκολα.
- Χαρήs Η ιστορία εν τελειωμένη ρε Τάσο. Πάρτο απόφαση.
΄Ατε, αλλάζετε κουβένταν. Βάρτε να πκιούμεν.
- Αντώνης Το κάθε τι με την ώραν του λεβέντη μου.
- Χάρης Κανεί κουβεντολόϊ. Βαρκούμαστε.
- Αντώνης ΄Αμα, στην ηλικία σου, βαρκέσαι πάνω στο γλέντιν,
τα σημάδκια εν άσημα λεβέντη μου.
- Χάρης ΄Ελα να σου βάλω, να τσουγκρίσουμε στην υγείαν τους
- Αντώνης Να μου βάλεις. Όμως προτού μου βάλεις,θέλω να μου βάλεις έναν χορόν να χορέψω, για να βκάλω πόξω τζείνον που ήπκια .
- Χάρης Να σου βάλω ό,τι θέλεις.
- Αντώνης Θέλω να μου βάλεις ένα χορόν λεβέντικον. Ένα χορόν που πρέπει νάσαι μερακλής, για να τον χορέψεις.
- Χάρης Πε μου πκοιον χορόν τζι αν τον έχω να τον βάλω.
- Αντώνης Θέλω τον χορόν του μασιαϊρκού. Μιαν τζαι βρίσκεται μασιαίρι κατάλληλον πας'το τραπέζι, θέλω να το χορέψω.
- Ελένη Εξαναχόρεψες χορόν του μασιαϊρκού τζι εμασιαϊρώθης μόνος σου.
- Αντώνης Μια γρατσουσιά στο σιέριν έκαμα, γιατί ήμουν μεθυσμένος.
- Ελένη Τωρά δεν είσαι;
- Αντώνης Βάλε γιε μου τον χορόν τζαι ξέρω ίντα κάμνω.
- Χάρης Να βάλω.
- Αντώνης Έτσι μπράβο.Να ακούεις τζαι να υπακούσεις τον γονιό σου.
(Μπαίνει ο χορός το δρεπανιού. Ο Αντώνης χορεύει, επιδεικνύοντας τις ικανότητες του στη χρήση του μαχαιριού, όπως ο θεριστής στη χρήση του δρεπανιού. Στο τέλος καρφώνει το μαχαίρι πάνω στο τραπέζι.)
Τωρά βάλε να πκιούμεν παλλικάρι μου.(Του βάζει)

- Ελένη Πάρε μέσα κόρη τζείνον το καταραμένον, τζι ώσπου το θωρώ δεν ησυχάζω.
- Αντώνης Εσύ, τζιαμέ που κάθεσαι, ίντα έσεις να φοηθείς κοτζιάκαρη;
- Ελένη Τζι αν μεν φοούμαι για λλόου μου, φοούμαι για τα παιδικιά τζαι τ'αγγόνια μου.
- Αντώνης Τα παιδικιά σου τζαι τ'αγγόνια σου ζέρουν να φυλάουνται.
- Ελένη Το κακόν, άμα εν νάρτει, δεν ιξεχωρίζει κανέναν. Ούτε τζείνον που φυλάεται ούτε τζείνον που δεν φυλάεται.
- Μαρία Να το πάρω μέσα εγώ τζυρά, να ησυχάσεις.
- Μερόπη Άφης το Μαρία. Θα χρειαστεί .
- Ελένη Τόσα τραπεζομάσαιρα δεν μας κανούν; Θέλουμεν το τζαι τούτον τ'αναθθεματισμένον πάνω στο τραπέζι ;
- Μερόπη Θα φέρω να κόψω καρπούζι νεγιούμενο, χοντρόφυλλον τζαι θέλω μασιαίρι μουττερό, να μπαίνει πάνω του.
- Ελένη Καλάν κόρη μου...καλάν.
- Τάσος (Σηκώνεται απότομα, τρέχει, πιάνει το κεφάλι της Γνώσας και τη φιλά σφιχτά στα χείλη)**
- Αντώνης Ρε ρουφκιάνε.
- Μαρία παλιάθρωπε.
- Μερόπη ξεθκιάντραπε
- Νικόλας **(Τρέχει και πιάνει το μαχαίρι. Η Γνώσα τρέχει προς τα μέσα. Την ακολουθεί και η Ελένη)**
- Μαρία Όι Νικόλα μου. Όι γιε μου.Σταμάτα γιε μου. Να χαρείς τα νιάτα σου, σταμάτα γιε μου.
- Αντώνης Ξαπόλα το μασιαίρι ρε Νικόλα.
- Χάρης Δεν είσαι συ για τούτα ρε Νικόλα.
- Τάσος Έλα ρε...έλα ρε μαμμόθρεφτε. Έλα να με μασιαιρώσεις.
- Αντώνης Άφης' μου τον εμέναν ρε Νικόλα.**(Βγάζει σιγά σιγά το πουκάμισο του και μένει με τη φανέλα. Το τυλίγει)**
- Τάσος Έλα ρε. Θέλεις την ακόμα ; Γιατί αν την θέλεις, ύστερα που τούτον που της έκαμα, είσαι ένας ρουφκιάνος, ένας λαππάς. Τζι αν συνεχίσεις να τη θέλεις, καρτέρα να δείς ίνταν πόχω να της κάμω ακόμα.
- Αντώνης Ίνταν πον να της κάμεις ρε άτιμε;
- Τάσος Ό,τι χρειαστεί για να μεν γυρίζει άλλος να τη δει.
- Αντώνης Τζαι πού θα την έβρεις να της κάμεις;
- Τάσος Όπου την πετύχω.
- Αντώνης Πριν την πετύχεις θα σε πετύχω εγώ ρε ογλάνιν; **(Με το πουκάμισο χτυπά το χέρι του Νικόλα και του πέφτει το μαχαίρι. Το παίρνει ο ίδιος)** Κάμε πίσω ρε Νικόλα . Εγώ έχω ακόμα την ευθύνην της. Εμέναν επρόσβαλεν τζι εγώ θα καθαρίσω. Έλα ρε άτιμε. Έλα ρε παλλικαρά.

- Μαρία Σας παρακαλώ. Σταματάτε. Θα φύουμεν. Ήσυχα ήρταμεν, ήσυχα θέλουμε να φύουμεν. Πάμε γιε μου. **(Καθώς μιλούν, ο Αντώνης προσπαθεί να μαχαιρώσει τον Τάσο)**
- Νικόλας Δεν ήρτα μάνα για να φύω.
- Μαρία Σε παρακαλώ. Νάσιεις την ευτζιήν μου γιε μου.
- Νικόλας Τζι εγώ σε παρακαλώ μάνα.
- Μαρία Ενέγιωσα σε τζι η γειτονιά δεν μας άκουσε γιε μου.
- Νικόλας Όι μάνα. Δεν ήρτα για να ξαναφύω.
- Αντώνης Έλα ρε ψευτοπαλλικαρά. Έλα να μου πάρεις το μαισιαίρι.
- Μαρία **(Τον τραβά)** Πάμε να φύουμε Νικόλα μου.
- Νικόλας Δεν φεύκω μάνα.
- Μαρία Άμα ξεκαθαρίσουν τους λοαρκασμούς τους θα ξανάρτουμε. Σου τ'ορκίζομαι. Ορκίζομαι στη μνήμην του τζυρού σου. Λυπήθου με. Αν πάθεις κακόν τι θα γενώ εγώ; Πάμε να φύουμε. Πάμε... πάμε... **(Τον τραβά με το ζόρι και φεύγουν. Φωνάζει)** Βουράτε χωρκανοί... φονικό χωρκανοί, φονικό γειτόνοι... φονικόοο... φονικοοο...
- Αντώνης Όστε θα την έβρεις τζαι θα την ατιμάσεις ρε άτιμε !
- Μερόπη Έλα ρε... κόντεψε ρε. Φόασαι να μου κοντέψεις ;
- Μερόπη Ίντα στέκεις τζαι θωρείς σαν το ξόανο ρε Χάρη; Θα τον σκοτώσει τζαι θα σαπίσει στη φυλακή. Γάνα του, να του πάρετε το μαισιαίρι. Να γλιτώσουν τζι ο ένας τζι ο άλλος . Θα αφήκεις να χαθούσι δκυο ζωές ;
- Αντώνης Άκου τη μάνα σου γιε μου την καλοσυνάτην, τη μάνα σου τη φτανόκαρτην, που τα λοαρκάζει ούλλα.
- Μερόπη Θα τους αντικόψεις ρε ή να το κάμω εγώ;
- Χάρης **(Πάει προς την πλευράν Τάσου)** Δεν εν δουλειά των γεναικών τούτη ρε μάνα.
- Τάσος Κάμε πίσω ρε. Με εμέναν τάσιει τζι εγώ θα καθαρίσω.
- Αντώνης Έλα ρε να καθαρίσεις. **(Τον πλησιάζουν και οι δυο. Πιάνει το μαχαίρι μια με το δεξί και μια με το αριστερό και το προτάσσει μια στον έναν και μια στον άλλον)**
- Μερόπη Προσέχετε που το ζαβρίν του.
- Αντώνης Πκοιος που τους δκυο να προσέχει; Γιατί τζι οι δκυο αποκλείεται. Ένας τουλάχιστον δεν θα γλιτώσει.
- Χάρης Εσύ δεν θα γλιτώσεις άτιμε.
- Αντώνης Αν ήρτεν η ώρα μου καλώς να ορίσει. Ελάτε ρε, ελάτε τζι οι δκυο μαζί. Πκοιος εν ο πκιο παλλικαράς; Ο γιος μου ή ο φίλος του γιου μου; **(Τον πλησιάζει ο Τάσος. Ο Αντώνης απλώνει το μαχαίρι και του το καρφώνει στην καρδιά. Ο Τάσος παραπατά. Τρέχει προς τα έξω, μα πέφτει αιμόφυρτος, προτού βγει)** Έλα εσύ τωρά λεβέντη μου.

- Χάρης Έρχομαι.Εγώ τζι εσύ. Μόνοι μας.**(Η Μερόπη τρέχει μέσα)**
 Αντώνης Ναι. Μόνοι μας. Εμείς τζι ο θεός που πάνω.
 Χάρης Δεν φοάσαι να πκιάννεις τόνομαν του στο στόμα σου;
 Αντώνης Τζείνος ξέρει.
 Χάρης Έντα ξέρει τζείνος που δεν το ξέρουμεν εμείς ;
 Αντώνης Ξέρει.
 Χάρης Να ξεράνεις.
 Αντώνης Καταραμένη η ώρα τζαι η στιγμή.
 Χάρης Πκοια ώρα τζαι πκοια στιγμή;
 Αντώνης Η ώρα που φέρνει το κακόν, που δεν το φέρνει ο χρόνος.
 Η ώρα που φέρνει το κακόν που δεν το σβήννει ο χρόνος.
 Χάρης Καλή δικαιολογία για την κόλαση.
 Αντώνης Η κάθε τυχαία ώρα τζαι στιγμή που ορίζουν τη ζωή μας.
 Η ώρα που με έσπυρεν ο τζύρης μου τζι έκαμα με σαν είμαι. Η ώρα που την έσπυρα τζι έκαμα την σαν την έκαμα.
 Η καταραμένη ώρα, που έμπηκα της πόρτας τζι είδα την να βκαίννει γυμνή που το μπάνιο.**(Μπαίνει η Μερόπη, κρατώντας ένα μαχαίρι, που το δίνει στο Χάρη)**
 Χάρης Έλα τζι ήρτεν η ώρα να καταραστείς την ώραν που με έσπυρες εμένα. Έλα τζι ήρτεν η ώρα να πκιερώσεις .
 Αντώνης Αν πρέπει να πκιερώσω,να πκιερώσω. Παρά να χρωστώ, κάλλιον να πκιερώσω. Να πκιερώσω για να ξεχρεώσω. Γιατί όσον πκιο γλήορα ξαχρεώννεις, τόσον το καλλίττερον. Μα τζι σύ θα πκιερώσεις. Τζι η μάνα σου που το σχεδιάσε. Γιατί τίποτε δεν μεινίσκει απκιέρωτο.Τζι αν δεν πκιερώσετε τωρά να ξεχρεώσετε, θα πκιερώσετε ύστερα με τόκον.
 Μερόπη Πρόσεχε. Πρόσεχε τον.Μεν ακούεις τα παραμύθκια που λαλεί. Το μασαίρι να θωρείς. Όσα λαλεί, λαλεί τα για ν' αφαιρεθείς. Να χάσεις την προσοχή σου. Γιατί, στην παμπεσιά δεν τον πκιάννει κανένας.**(Πιάνει τον τσίγκινο δίσκο κι τον ρίχνει στα πόδια του Αντώνη, κάνοντας πάταγο. Ο Αντώνης αφαιρείται προς στιγμή και ο Χάρης βρίσκει την ευκαιρία και τον μαχαιρώνει. Ο Αντώνης πέφτει.)**
 Αντώνης Η ώρα φταίει. Η ώρα που πρωτοσυναντούνται οι γονιοί μας. Η ώρα που σμίουν.Η ώρα που μας σπέρνουν.Η ώρα που γενιούμαστε. Η ώρα που πρωταννούμεν τα μμάδκια μας, η ώρα που βυζάννουμεν το πρώτο γάλα. Η ώρα τζαι η σταλαμή ορίζουν τη ζωήν του καθενός μας.**(Ξεψυχά)**
 Μερόπη Λόγια...παραμύθκια...λόγια του αέρα. Λόγια της ώρας. Τα τελευταία λόγια της τελευταίας ώρας, προτού περάσεις την πόρταν της κόλασης. Κολασμένε.Ελεεινέ.Ανάξιε γονιέ

ΣΚΗΝΗ 4

- Ελένη Σε παρακαλώ καλή μου. Έλα να πκεις έστω τζαι μισόν ποτήρι γάλα. Πέρκι ανοίξει η όρεξη σου. Πάσιν τρεις ημέρες που δεν έβαλες τίποτε στο στόμα σου. Τζι ώσπου μεινίσκεις νησιτιζιή, μέρα με την ημέρα θα χάσεις τέλεια την όρεξη σου. Θα στερέψεις. Θα αρρωστήσεις. Τζαι πκοιος θα σε φροντίζει; Εγώ δεν αντέχω άλλο, με τα κακά που μας ήβραν. Τζι άλλην που μένα δεν έσεις. Έλα, άνοιξε το στόμα σου, να σου τανύσω να το πκεις. Να στυλλωθείς, να σταθείς στα πόδια σου. Να σε κρατώ να βκούμεν έξω στο στενό. Να δεις τζαι κανέναν άλλον πρόσωπο. Ν' ανταλλάξεις μιαν κουβένταν, έστω τζι έναν καλημέρα. Πόσες ημέρες να καθούμαστε, να σε θωρώ τζαι να με θωρείς τζαι να μοιρολούμε;
- Γνώσα Πκοιους να δω τζαι πκοιοί να με δουν; Τζαι τι να πώ τζαι τι να μου πουν; Τζαι με τι μμάδκια να τους δω τζαι με τι αφκιά να τους ακούσω; Κάλλιον νάμουν τυφλή, κουφή, παράλυτη. Ούτε να θωρώ ούτε να ακούω, ούτε να καταλαβαίνω. Κάλλιο νάμουν σκάρτη που γεννησιμιού μου. Κάλλιο να μεν εγενιούμουν. Κάλλιο νάμουν ένα θρουμπί, ένα νυχτοπούλλι, έναν ερπετό. Να ζιώ μέσα στ' αγκάθκια, τες σπαλαθκιές, τες τρισατζίες. Να μεν με θωρεί ανθρώπου μμάτιν τζι ούτε να ακούω ανθρώπου φωνήν. Να μεν έξερα ούτε πόθθεν έρχομαι ούτε πού πηαίνω.
- Ελένη Τζείνα που φαντάζεσαι εν σειρόττερα καλή μου.
Γνώσα Δκυο στο μνήμαν τζαι δκυο στη φυλακήν τζαι λαλεις ότι φαντάζομαι; Τζαι τους δκυο δεν τους επρολάβαν ζωνατούς για τους ανακρίνουν. Μα η μάνα μου τζι ο αδερφός μου είπαν τα ούλλα. Εξεράσαν τα ούλλα στην αστυνομίαν, για να γλιτώσουν. Τζι εγράψαν τα με κάθε λεπτομέρειαν τα φύλλα. Τζι εσύ λαλεις ότι τα φαντάζομαι !
- Ελένη Μα πκοιος σου τα είπεν; Πόθθεν τα άκουσες ;
Γνώσα Ακούω τους που περνούν που το στενό τζαι σχολιάζουν μεγαλόφωνα τζείνα που γράφουν οι εφημερίδες. Μέμπα τζι εν τ' ακούσω. Μέμπα τζι εν τα μάθω. Εσύ δεν τους ακούεις; Τζαι λαλεις μου ότι τα φαντάζομαι!
- Ελένη Ούλλον τον κόσμο σχολιάζουν τον καλή μου. Ούτε τους νεκρούς δεν τους αφήνουν ήσυχους.
Γνώσα Τυχεροί οι νεκροί που δεν ακούουν. Τυχεροί τζείνοι που φεύκουν γλήορα, προτού καταλάβουν τον κόσμο.
- Ελένη Έσει τζαι κόσμο καλόν καλή μου. Τζαι ξέρεις το.
Γνώσα Χάννονται τζαι τζείνοι μέσα στους πολλούς.

- Ελένη Μεν απερπίζεσαι καλή μου. Δεν έσειε μεγαλλύττερο βάσανον που την απελπισία. (**Μπαίνει η Μαρία με το Νικόλα.**
Η Μαρία κρατά και μια μικρή κούπα)
- Μαρία Καλημέρα σας.
- Ελένη Καλώς τους.
- Μαρία Πώς πάει σήμερα η Γνώσα μας;
- Ελένη Προσπαθώ να την ποτίσω λλίο γάλα, μα δεν τα καταφέρνω.
- Μάρια Έφερα της λλίη σούπα.
- Ελένη Έφερες της τζι εχτές, μα δεν έντζυσεν πάνω.
- Μαρία Σήμερα θα της τη δώκω με το ζόρι.
- Νικόλας Έφης με εμέναν μάνα.
- Μαρία Δεν εξανάκαμες έτσι δουλειά.
- Νικόλας Θα δοκιμάσω
- Μαρία Δεν θα τα καταφέρεις.
- Νικόλας Σε παρακαλώ μάνα. (**Παίρνει την κούπα**) Έλα. Δοκίμασ' την. Αν μεν σ'αρέσει φτύσε την. Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ. Κάμε το για μέναν. Αν με εχτιμάς, όσο σε εχτιμώ. Αν με εμπιστεύεσαι όσο σε εμπιστεύομαι, κάμε το για μένα. Έλα, δείξε μου ότι με εχτιμάς, ότι με εμπιστεύεσαι. Έλα σε παρακαλώ. (**Αρχίζει να της δίνει τη σούπα**)

ΤΕΛΟΣ